

Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto

28. marraskuuta 2023

Maailman bahá'ille

Kalliisti rakastetut ystävät

Marraskuun 27. päivänä vuonna 2021 keskellä tyyntä, pimeää yötä lähes kuusisataa kansallisten henkisten neuvostojen ja alueellisten bahá'í-neuvostojen edustajaa kokoontui Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston ja Kansainvälisen opetuskeskuksen jäsenten sekä Bahá'í-maailmankeskuksen henkilökunnan kanssa muistamaan 'Abdu'l-Bahán poismenoa asiaan kuuluvan juhlallisesti hänen pyhän hautapyhäkkönsä sijoilla. Pitkin yötä maapallon pyöriessä myös bahá'í-yhteisöt kautta maailman kokoontuivat naapurustoissa, kylissä ja kaupungeissa kunnioittaviin hartaushetkiin uskonnon historiassa vertaansa vailla olevan henkilön kunniaksi ja muistelemaan sitä saavutusten vuosisataa, jonka hän itse oli pannut käyntiin.

Tämä nyt jo miljoonien suuruinen yhteisö, Bahán kansa, jolle 'Abdu'l-Bahá on syvästi rakas, on tänä päivänä levinnyt noin sadalletuhannelle paikkakunnalle 235 maassa ja alueella. Se on tullut esiin tuntemattomuudesta ja ottanut paikkansa maailman näyttämöllä. Se on rakentanut ruohonjuuritasolta aina kansainväliselle tasolle ulottuvan tuhansien laitosten verkoston, joka yhdistää eri kansat yhteisen päämäärän ympärille: ilmentämään Bahá'u'lláhin opetuksia henkisestä uudistumisesta ja yhteiskunnallisesta edistyksestä. Useilla alueilla sen vireiden paikallisyhteisöjen rakentamisen malli käsittää tuhansia sieluja, joissakin jopa kymmeniätuhansia. Tällaisessa ympäristössä alkaa muotoutua uusi elämäntapa, jolle on ominaista hartaudellinen luonne, nuorten sitoutuminen koulutukseen ja palveluun, tärkeät keskustelut henkisesti ja yhteiskunnallisesti tärkeistä aiheista perheiden, ystävien ja tuttavien kesken sekä yhteinen ponnistelu aineellisen ja yhteiskunnallisen edistyksen saavuttamiseksi. Bahá'í-uskon pyhiä kirjoituksia on käännetty yli kahdeksallesadalle kielelle. Kansallisten ja paikallisten mashríqu'l-adhkárien rakentaminen on merkki siitä, että tulevaisuudessa nousee tuhansia palvonnalle ja palvelulle omistettuja keskuksia. Bahá'í-uskon henkinen ja hallinnollinen maailmankeskus on perustettu 'Akkán ja Haifan pyhiin kaksoiskaupunkeihin. Huolimatta yhteisön tämänhetkisistä selväkin selvemmistä rajoituksista sen ihanteita ja korkeimpia pyrkimyksiä vasten tarkastellen – huolimatta myös etäisyydestä, joka sillä on kuljettavanaan lopulliseen päämääräänsä, ihmiskunnan ykseyden toteutumiseen – sen voimavarat, sen laitosten kyvykkyys, sen kyky ylläpitää järjestelmällistä kasvua ja kehitystä, sen yhteistyö samanhenkisten järjestöjen kanssa ja sen osallistuminen ja rakentava vaikutus yhteiskuntaan ovat ennennäkemättömän korkealla tasolla, mikä on historiallinen saavutus.

Kuinka pitkälle usko onkaan päässyt siitä hetkestä sata vuotta sitten, kun 'Abdu'l-Bahá siirtyi pois tästä maailmasta! Tuon surullisen päivän sarastaessa uutinen hänen poismenostaan levisi Haifan kaupungin halki ja täytti sydämet murheella. Hänen hautajaisiinsa kokoontui tuhansia: vanhoja ja nuoria, ylhäisiä ja alhaisia, arvostettuja virkamiehiä ja joukoittain kansaa – bahá'íden lisäksi juutalaisia ja muslimeja, druuseja ja kristittyjä – moista kokoontumista ei kaupungissa ollut milloinkaan nähty. Maailman silmissä 'Abdu'l-Bahá oli ollut maailmanrauhan ja ihmiskunnan ykseyden esitaistelija, sorrettujen puolustaja ja

oikeudenmukaisuuden edistäjä. Niin 'Akkán kuin Haifan asukkaille hän oli rakastava isä ja ystävä, viisas neuvonantaja ja kaikkien hädänalaisten turva. He päästivät hänen hautajaisissaan ilmoille palavan rakkautensa ja surunsa.

Silti menetys koski luonnollisestikin kovimmin bahá'ihin. Hän oli kallisarvoinen lahja, jonka Jumalan ilmaisija oli antanut heidän oppaakseen ja turvakseen, Bahá'u'lláhin verrattoman ja kaikenkäsittävän liiton keskus ja tukipiste, Hänen opetustensa täydellinen esikuva, Hänen sanansa erehtymätön tulkitsija, jokaisen bahá'i-ihanteen henkilöitymä. Koko elämänsä ajan 'Abdu'l-Bahá uurasti väsymättä palvelen Bahá'u'lláhia ja hoiti täydelleen Isältään saamansa pyhän tehtävän. Hän hoivasi ja varjeli uskollisesti sitä kallisarvoista siementä, joka oli istutettu. Hän suojeli Jumalan asiaa sen syntymäseuduilla ja ohjatessaan sen leviämistä länteen perusti sinne sen hallinnon alkukodin. Hän teki uskovien askelet vakaiksi ja nostatti joukon sankareita ja pyhimyksiä. Hän asetti omin käsin Bábin pyhät maalliset jäännökset Karmelille rakennuttamaansa hautarakennukseen, hoiti omistautuneesti kaksoishautapyhäköitä ja laski bahá'i-uskon maailmankeskuksen perustan. Hän varjeli bahá'i-uskoa sen julkivihollisilta, joita oli uskon sisällä ja ulkopuolella. Hän ilmaisi kallisarvoisen peruskirjan, jonka välityksellä Bahá'u'lláhin opetukset vietiin kaikille kansoille kaikkialle maapallolle, sekä peruskirjan, joka pani alkuun ja liikkeelle hallintojärjestyksen kehittymisen. Hänen elämänsä kesti koko sankarillisen ajan, joka alkoi Bábin julistuksesta, ja hänen taivaaseenastumisensa aloitti uuden ajan, jonka piirteitä uskovat eivät vielä tunteneet. Mitä hänen rakkailleen tapahtuisi? Ilman häntä, ilman hänen jatkuvaa ohjaustaan tulevaisuus näytti epävarmalta ja synkältä.

'Abdu'l-Bahán kuolemasta murtuneena tämän tyttärenpoika Shoghi Effendi kiirehti opiskelupaikastaan Englannista Pyhään maahan, missä hän sai toisen ankaran iskun. 'Abdu'l-Bahá oli nimittänyt hänet bahá'i-uskon suojelijaksi ja pääksi ja uskonut bahá'i-maailman hänen hoitoonsa. Murheissaan ja tuskissaan, mutta Bahá'u'lláhin rakkaan tyttären Bahíyyih Khánumin pettämättömästä huolenpidosta voimia saaden Shoghi Effendi otti kantaakseen tehtävänsä raskaan manttelin ja rupesi arvioimaan lapsenkengissään olevan yhteisön tilannetta ja tulevaisuudennäkymiä.

Uskovien suuri joukko otti vastaan ilmoituksen Shoghi Effendin nimityksestä Suojelijaksi helpottuneina ja kiitollisina ja he vakuuttivat hänelle uskollisuuttaan. He saivat lievitystä Mestarista eroamisen aiheuttamaan ahdistukseen hänen Viimeisen tahtonsa ja testamenttinsa vakuutuksista, ettei hän ollut jättänyt heitä yksin. Muutamat petolliset kuitenkin haastoivat 'Abdu'l-Bahán valitseman perijän ja nousivat häntä vastaan vaikuttiminaan kunnianhimonsa ja oma minänsä. Heidän petturuuttaan pahensi tuossa ratkaisevassa siirtymävaiheessa Mestarin julkivastustajien tuore vehkeily. Ja kuitenkin vaikka Shoghi Effendiä piinasivat tämä sydänsuru ja nämä koettelemukset sekä kohtasivat muut suunnattomat vaikeudet, hän alkoi panna laajalle levinneitä bahá'i-yhteisöjä liikkeelle aloittamaan valtava työ hallintojärjestyksen perustan luomiseksi. Yksilöt, jotka 'Abdu'l-Bahán ainutlaatuinen henkilö oli aiemmin herättänyt toimimaan, alkoivat vähitellen toimia yksissä tuumin yhteisen hankkeen hyväksi Suojelijan kärsivällisessä mutta päättäväisessä ohjauksessa.

Kun bahá'it alkoivat ottaa kantaakseen uutta vastuuta, Shoghi Effendi tähdensi heille, kuinka kehittymätön käsitys heillä vielä oli heidän käsissään olevasta pyhästä ilmoituksesta ja kuinka pelottavia haasteita heillä oli edessään. ”Kuinka valtaisa onkaan Bahá'u'lláhin ilmoitus! Kuinka suunnaton on Hänen ihmiskunnalle tänä päivänä vuodattamiensa siunausten tärkeys!” hän kirjoitti. ”Kuinka vähäinen, kuinka riittämätön on kuitenkin meidän käsityksemme niiden merkityksestä ja loistokkuudesta! Tämä sukupolvi on liian lähellä näin valtaisaa ilmoitusta voidakseen ymmärtää Hänen uskonsa rajattomat mahdollisuudet täydessä mitassaan, Hänen

asiansa ennenkuulumattoman luonteen ja Hänen kaitselmuksensa mystiset säädökset.” ”Mestarin testamentin sisältö on nykyisen sukupolven ymmärrykselle aivan liikaa,” hänen sihteerinsä kirjoitti hänen puolestaan. ”Vaaditaan ainakin sata vuotta oikeaa työtä, ennen kuin siihen kätkeytyt viisauden aarteet voivat tulla ilmi.” Hän selitti, että voidaksemme ymmärtää, mikä näkemys Bahá'u'lláhilla oli uuden maailmanjärjestyksen luonteesta ja ulottuvuudesta: ”meidän täytyy panna uskomme tulevaan aikaan sekä Jumalan Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston ohjaukseen saadaksemme vielä selkeämmän ja perusteellisemmän käsityksen sen määräyksistä ja sisällöstä.”

Nykyhetki, jolloin on saatu tehdyksi kokonaiset sata vuotta ”oikeaa työtä”, tarjoaa otollisen näköalapaikan koota uusia oivalluksia. Niinpä olemme valinneet tämän vuosipäivän sopivaksi tilaisuudeksi pysähtyäksemme pohtimaan kansanne Viimeisen tahdon ja testamentin säädöksiin kätkeytyä viisautta, tutkimaan bahá'í-uskon kehityksen kulkua ja panemaan merkille sen elimellisen kasvun vaiheiden johdonmukaisuus, erottamaan sen edistystä yllä pitävien tapahtumakulkujen myötäsyntyiset mahdollisuudet ja täysin ymmärtämään sen lupaus tuleviksi vuosikymmeniksi sen yhteiskuntaa muovaavan voiman tullessa yhä selvemmin esiin maailmassa Bahá'u'lláhin mykistävän ilmoituksen kasvavan vaikutuksen kautta.

Kirjoitetun sanan muuttaminen todellisuudeksi ja toiminnaksi

Bahá'u'lláhin tarkoitus on tuoda ihmisen kehitykseen uusi vaihe – maailman kansojen ja kansakuntien elimellinen ja henkinen ykseys – joka on merkinä ihmisrodun aikuistumisesta ja jolle ajan täytyessä on luonteenomaista maailmanlaajuisen sivistyksen ja kulttuurin syntyminen. Tämän vuoksi Hän ilmaisi opetuksensa, jotta ihmiselämä muuttuisi täysin sekä sisäisesti että ulkoisesti. ”Jokainen tämän Kynän ilmaisema säe on kirkas ja loistava sisäänkäynti, josta avautuvat pyhän ja hurskaan elämän sekä puhtaitten ja tahrattomien tekojen kunnian loisto”, Hän toteaa. Hän, Jumalallinen lääkäri, määräti lukemattomissa muistioissa ihmiskuntaa vaivaavat taudit ja toi julki parantavan lääkkeensä ”maailman kansojen ylevöitymiseen, edistymiseen, kasvatukseen, suojelemiseen ja uudistumiseen”. Bahá'u'lláh selitti: ”Milloinkaan ei tarkoituksemme ole ollut, että julistamamme kutsu ja sanoma tavoittaisivat vain yhden maan tai yhden kansan ja vain sitä hyödyttäisivät.” Hän kirjoitti: ”Jokaisen syvällistä näkemystä ja ymmärrystä omaavan ihmisen velvollisuus on pyrkiä soveltamaan todellisuuteen ja toimintaan sitä, mikä kirjoitettu on – –.” ”Siunattu ja onnellinen on se, joka nousee edistämään maailman kansojen ja sukukuntien parhaita etuja.”

Kehittyneen, rauhanomaisen, oikeudenmukaisen ja yhdistyneen maailman rakentaminen on valtaisa hanke, johon jokaisen kansan ja kansakunnan täytyy voida osallistua. Bahá'í-yhteisö toivottaa kaikki tervetulleiksi mukaan tähän ponnistukseen edistämään sellaista henkistä hanketta, joka pystyy voittamaan vanhaa yhteiskuntajärjestyksestä murentavat hajottavat voimat ja antamaan käsin kosketeltavan muodon yhdentävälle kehityskululle, joka johtaa vanhan korvaavaan uuteen järjestykseen. Muotoutumisen aika on se käännteentekevä vaihe bahá'í-uskon kehityksessä, jolloin ystävät alkavat yhä enemmän ymmärtää Bahá'u'lláhin heille uskomaa tehtävää, syventää ymmärrystään Hänen ilmaisemansa sanan merkityksestä ja sisällöstä sekä järjestelmällisesti koulia kyvykkyyttä – sekä omaansa että muiden – toteuttaakseen käytännössä Hänen opetuksiaan maailman parantamiseksi.

Toimikautensa alusta asti Shoghi Effendi opasti bahá'íta heidän pyrkimyksissään ymmärtää paremmin elämäntehtävänsä, mikä määritteli heidän identiteettinsä ja päämääränsä. Hän selitti heille, mikä merkitys on Bahá'u'lláhin tulemisella, Hänen tulevaisuudennäkemyksensä ihmiskunnalle, Jumalan asian historian, yhteiskuntaa muovaavat

kehityskulut sekä sen, mikä osuus bahá'iden täytyy antaa ihmiskunnan edistymiseen. Hän hahmotteli bahá'-yhteisön kehityksen luonteen, jotta ystävät käsittäisivät, että se tulisi muuttamaan muotoaan monet kerrat vuosikymmenten ja vuosisatojen kuluessa, usein odottamatta. Hän kuvaili myös kriisien ja voittojen vastakohtaisuutta ja valmisti heitä näin polveilevaan polkuun, joka heidän oli kuljettava. Hän kehotti bahá'ita jalostamaan luonnettaan ja terävöittämään mieltään, jotta he olisivat valmiit kohtaamaan uuden maailman rakentamisen haasteet. Hän pyysi heitä, etteivät he joutuisi epätoivon valtaan, kun he kohtaisivat ongelmia orastavassa ja nopeasti kehittyvässä yhteisössä tai vastoinkäymisiä ja elinolojen turmelusta myrskyisänä aikakautena, ja hän muistutti heitä siitä, että Bahá'u'lláhin lupaukset toteutuisivat kokonaisuudessaan vasta tulevaisuudessa. Hän selitti, että bahá'iden tulee olla kuin hapate – läpitukeva ja elävöittävä vaikutte – joka voi innostaa muita nousemaan ja pääsemään voitolle piintyneistä erottelun, selkkausten ja valtataistelun kaavoista, jotta ihmiskunnan korkeimmat päämäärät voidaan lopulta saavuttaa.

Samalla kun Suojelija lujitti uskovien ymmärrystä näistä laajoista kysymyksistä, hän myös opasti heitä askel askeleelta omaksuma tehokkaan tavan luoda bahá'-hallintojärjestyksen rakenteellinen perusta ja järjestelmällisesti kertoa Bahá'u'lláhin opetuksista muille. Hän ohjasi heidän ponnistuksiaan kärsivällisesti selventämällä asteittain tuon hallintojärjestyksen luonnetta ja sille tunnusomaisia periaatteita ja menettelytapoja, ja samalla hän kasvatti heidän kyvykkyyttään opettaa uskoa yksin ja yhdessä. Hän antoi ohjeet jokaisesta elintärkeästä asiasta, ja uskovat neuvottelivat ja pyrkivät noudattamaan hänen ohjaustaan, kertoivat hänelle kokemuksistaan ja esittivät kysymyksiä, kun he kohtasivat hämmentäviä ongelmia ja vaikeuksia. Kertyneen kokemuksen pohjalta Suojelija sitten antoi lisäohjeita ja selitti yksityiskohtaisemmin ajatuksia ja periaatteita, joiden avulla ystävät pystyivät sopeuttamaan toimintaansa tarpeen mukaan, kunnes heidän yrityksensä tehosivat ja niitä voitiin soveltaa yleisemmin. Vastatessaan hänen ohjaukseensa ystävät osoittivat horjumatonta uskoa ilmaistun sanan totuuteen, vankkumatonta luottamusta hänen näkemykseensä ja erehtymättömään viisauteensa sekä järkkymätöntä päättäväisyyttä muuttaa elämänsä eri osa-alueet kokonaan bahá'-uskon opetuksissa esitetyn mallin mukaisiksi. Näin yhteisössä kehitettiin vähitellen kyky oppia, miten bahá'-uskon opetuksia voidaan soveltaa käytäntöön. Tämä toimintatapa osoitti tehonsa mitä selkeimmin hänen toimiaikansa kohokohdassa, kun bahá'-maailma yhdisti voimansa henkisen kymmenvuotisristiretken ennennäkemättömiin saavutuksiin pääsemiseksi.

Shoghi Effendin ponnistuksia saattaa uskovat oppimisen tielle laajennettiin edelleen hänen poismenonsa jälkeen Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston johdolla. Muotoutumisen ajan ensimmäisen vuosisadan viimeisiin vuosiin tultaessa bahá'it kaikkialla maailmassa olivat ottaneet tietoisesti haltuun ja panneet järjestelmällisesti käytäntöön kaikissa hankkeissaan tuon vuosisadan alussa vielä iduillaan olleen oppimisprosessin olennaiset puolet.

Tänä päivänä bahá'-yhteisö erottuu toimintatavaltaan, jolle on luonteenomaista opiskelu, neuvottelu, toiminta ja pohdinta. Se kasvattaa vakaasti kyvykkyyttään soveltaa bahá'-opetuksia erilaisiin sosiaalisiin tilanteisiin ja tehdä yhteistyötä sellaisten yhteiskunnan jäsenten kanssa, jotka samoin hartaasti haluavat elvyttää yhteiskuntajärjestyksen aineellisen ja henkisen perustan. Nämä tilanteet ovat kuin tislaimia, joiden kautta mahdollisuuksien rajoissa yksilöistä ja yhteisöistä tulee oman kehityksensä edistäjiä, ihmiskunnan ykseyden syleily karkottaa ennakkoluulon ja toiseuden, ihmiselämän henkistä ulottuvuutta vaalitaan periaatteita noudattamalla ja yhteisön henkistä luonnetta vahvistamalla, ja kykyä oppia kehittyy ja suuntautuu kohti yksilön ja yhteiskunnan muutosta. Pyrkimyksestä ymmärtää Bahá'u'lláhin ilmaiseman vaikutuksia ja käyttää Hänen parantavaa lääketään on nyt tullut selvempää,

tietoisempaa ja erottamaton osa bahá'í-kulttuuria. Tietoinen ote oppimisprosessista ja sen laajentaminen koko maailmaan ruohonjuuritasolta kansainväliseksi asti kuuluvat muotoutumisen ajan hienoimpiin saavutuksiin. Tämä prosessi tulee yhä suuremmassa määrin muovaamaan jokaisen laitoksen, yhteisön ja yksilön työtä tulevina vuosina sitä mukaa kun bahá'í-maailma ottaa hoitaakseen yhä suurempia haasteita ja vapauttaa yhä enemmän bahá'í-uskon yhteiskuntaa rakentavaa voimaa.

Koettaessaan auttaa ystäviä ymmärtämään uskon kehitystä ja heidän siihen liittyviä velvollisuuksiaan Shoghi Effendi viittasi ”kolminkertaiseen alkusysäykseen, jonka ovat antaneet Bahá'u'lláh Karmelin muistio sekä Hänen liittonsa keskuksen meille jättämät Viimeinen tahto ja testamentti ja Jumalallisen suunnitelman muistiot – nuo kolme peruskirjaa, jotka ovat panneet liikkeelle kolme erillistä tapahtumasarjaa, joista ensimmäinen on toiminnassa Pyhässä maassa bahá'í-uskon laitosten kehittämiseksi sen maailmankeskuksessa ja toiset kautta koko muun bahá'í-maailman sen levittämiseksi ja sen hallintojärjestyksen pystyttämiseksi.” Kuhunkin näistä jumalallisista peruskirjoista liittyvät prosessit ovat toisistaan riippuvaisia ja toisiaan vahvistavia. Hallintojärjestys on tärkein väline, jolla jumalallista suunnitelmaa toteutetaan, kun taas tämä suunnitelma on mahtavin voima, jonka avulla bahá'í-uskon hallinnollinen rakenne voi kehittyä. Edistysaskeleilla Bahá'í-maailmankeskuksessa, hallinnon sydämessä ja hermokeskuksessa, on merkittävä vaikutus jäsenistöltään maailmanlaajuiseen yhteisöön, jonka elinvoima puolestaan vaikuttaa siihen. Bahá'í-maailma muotoutuu ja kehittyy jatkuvasti elimellisellä tavalla, kun yksilöt, yhteisöt ja laitokset ponnistelevat tehdäkseen Bahá'u'lláhin ilmoituksen totuuksista todellisuutta. Nyt, muotoutumisen ajan ensimmäisen vuosisadan päättyessä bahá'í-maailma pystyy entistä paremmin oivaltamaan, millä tavoin näiden kuolemattomien peruskirjojen sisältämä voi vaikuttaa bahá'í-uskon kehitykseen. Koska se on syventänyt ymmärrystään kehityskulusta, jota se on parhaillaan edistämässä, se osaa arvostaa aikaisempaa paremmin kuluneen vuosisadan aikana saamaansa kokemusta ja voi toimia entistä tehokkaammin päästäkseen Bahá'u'lláhin ihmiskunnalle tarkoittamaan päämäärään edessä olevien vuosikymmenten ja vuosisatojen aikana.

Liiton ikiaikaisuus

Uskonsa yhtenäisyyden säilyttämiseksi, opetustensa eheyden ja joustavuuden ylläpitämiseksi ja koko ihmiskunnan edistyneen varmistamiseksi Bahá'u'lláh solmi seuraajiensa kanssa liiton, joka on ainutlaatuinen uskontojen historian aikakirjoissa voimansa sekä yksiselitteisyytensä ja kaikenkattavuutensa ansiosta. Kaikkein pyhimmässä kirjassaan ja Liittonsa kirjassa sekä muissa muistioissa Bahá'u'lláh on määrännyt, että Hänen poismenonsa jälkeen ystävien tulee kääntyä 'Abdu'l-Bahán, Liiton keskuksen puoleen ja hän ohjaa bahá'í-uskon asioita. Viimeisessä tahdossaan ja testamentissaan 'Abdu'l-Bahá ikuisti liiton laatimalla ohjeet Bahá'u'lláhin kirjoituksissa määrätyn hallintojärjestyksen pystyttämiseksi ja varmisti näin määräysvallan ja johtajuuden jatkumisen suojelijalaitoksen ja Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston muodostamien kaksoislaitosten kautta samoin kuin bahá'í-uskon sisäiset lujat suhteet yksilöiden ja laitosten välillä.

Historia on todistanut runsain mitoin, että uskonto voi toimia joko voimallisena yhteistyön välineenä ja sivilisaation edistymisen liikkeelle panevana voimana tai ristiriitojen aiheuttajana, joka tuottaa mittaamatonta vahinkoa. Uskonnon yhdistävä ja sivistävä voima alkaa hiipua, kun sen seuraajien kesken rupeaa ilmenemään erimielisyyttä jumalallisten opetusten merkityksestä ja soveltamisesta, ja uskollisten yhteisö lopulta jakaantuu keskenään kiisteleviin lahkoihin ja uskonsuuntiin. Bahá'u'lláhin ilmoituksen tarkoitus on antaa perusta ihmiskunnan

ykseydelle ja yhdistää kaikki kansat, eikä tätä yhteiskunnan kehityksen viimeistä ja korkeinta astetta voida saavuttaa, jos bahá'í-usko lankeaa sellaiseen lahkolaisuuden tautiin ja jumalallisen sanoman vesittymiseen, jota menneisyydessä on nähty. Jos bahá'ít ”eivät kykene yhdistymään yhden asian ympärille”, ‘Abdu’l-Bahá toteaa, ”kuinka he pystyvät saamaan aikaan ihmiskunnan ykseyden?” Ja hän vakuuttaa: ”Tänään olemassaolon maailman dynaaminen voima on liiton voima, joka sykkii ehdonalaisen maailman ruumiissa valtimon lailla ja suojelee bahá'í-ykseyttä.”

Liiton voitto on viime vuosisadan tärkeimpiä saavutuksia. Liitto on sekä suojellut bahá'í-uskoa jakautumiselta että auttanut sitä tarttumaan tilaisuuteen tukea kaikkien kansojen ja kansakuntien voimaantumista ja antamaan siihen oma osansa. Bahá'u'lláhin läpitunkeva kysymys, joka on uskonnon ytimessä – ”Mihin sidot uskosi turvaköyden ja kiinnitöt tottelevaisuutesi siteen?” – saa uuden ja ratkaisevan tärkeän merkityksen niille, jotka tunnustavat Hänet Jumalan ilmaisijaksi tälle päivälle. Se on kehoitus lujuteen liitossa. Bahá'í-yhteisön vastaus siihen on ollut noudattaa järkkymättömästi ‘Abdu’l-Bahán Viimeisen tahdon ja testamentin määräyksiä. Toisin kuin maailmallisissa valtasuhteissa, joissa itsevaltainen toimija pakottaa kuuliaisuuteen, Jumalan ilmaisijan ja uskovien sekä liiton nimittämän vallankäyttäjän ja yhteisön välistä suhdetta säätelee tietoinen ymmärrys ja rakkaus. Kun uskova tunnistaa Bahá'u'lláhin, hän astuu vapaaehtoisesti Hänen liittoonsa omantuntonsa mukaan ja noudattaa vakaasti liiton määräyksiä rakkaudesta Häneen. Muotoutumisen ajan ensimmäisen vuosisadan päättyessä bahá'í-maailma on alkanut ymmärtää paremmin Bahá'u'lláhin liiton säädöksiä ja toimia niiden mukaan, ja voimansa pyhän tehtävänsä suorittamiseen yhdistävien ja kohdistavien ystävien välille on muodostunut erityinen suhteiden verkosto. Tämä saavutus, kuten kovin moni muukin, oli kriiseistä selviytymisen tulosta.

Liiton olemassaolo ei tarkoita sitä, ettei kukaan milloinkaan yrittäisi hajottaa bahá'í-uskoa, vahingoittaa sitä tai hidastaa sen kehittymistä. Mutta se kyllä takaa sen, että jokainen moinen yritys on tuomittu epäonnistumaan. Bahá'u'lláhin poismenon jälkeen eräät kunnianhimoiset, ‘Abdu’l-Bahán veljet mukaan lukien, yrittivät kaapata itselleen Bahá'u'lláhin ‘Abdu’l-Baháalle suoman määräysvallan ja kylvivät yhteisöön epäilyksen siemeniä epäröiviä koetellen ja heitä väliin harhaan johtaen. Shoghi Effendin oman toimikauden aikana hänen kimppuunsa eivät hyökänneet vain ne, jotka olivat rikkoneet liiton ja asettuneet ‘Abdu’l-Baháta vastaan, vaan myös yhteisön sisältä jotkut, jotka kielsivät bahá'í-hallintojärjestyksen oikeellisuuden ja kyseenalaistivat suojelijalaitoksen toimivallan. Vuosia myöhemmin, kun Shoghi Effendi kuoli, liitto joutui uuden hyökkäyksen kohteeksi, kun eräs täysin eksynyt henkilö, vaikka olikin palvellut monet vuodet Jumalan uskon kätenä, yritti perusteettomasti ja tuloksettomasti vaatia suojelijuutta itselleen huolimatta Viimeisessä tahdossa ja testamentissa esitetyistä selvistä vaatimuksista. Kun Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto oli valittu, sekin joutui Jumalan asian uutterien vastustajien kohteeksi. Viime vuosikymmeninä muutamat yhteisön sisältä ovat esiintyneet muita tietävämpinä ja turhaan yrittäneet tulkita uudelleen liiton säädöksiä koskevia bahá'í-kirjoituksia saattaakseen Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston toimivallan epäilyksen alaiseksi ja vaatiakseen tiettyjä erioikeuksia, joiden nojalla, kun elossa olevaa suojelijaa ei ole, he olisivat voineet ajaa bahá'í-uskon asioiden hoitoa itselleen mieluisampaan suuntaan.

Näin siis Bahá'u'lláhin solmimaa ja ‘Abdu’l-Bahán ikuistamaa liittoa vastaan ovat hyökänneet eri tavoin yli vuosisadan ajan vastustajat uskon sisältä ja ulkopuolelta, mutta lopulta yritykset ovat rauenneet tyhjiin. Vaikka joka kerta jotkut johdettiin harhaan tai vieraantuivat, hyökkäykset eivät ole pystyneet kääntämään Jumalan asian suuntaa tai sitä muuksi muuttamaan eivätkä iskemään pysyvää kiilaa yhteisöön. Jokaisessa tapauksessa on kääntymällä kulloisenkin

nimitetyn toimivallan keskuksen puoleen – ‘Abdu’l-Bahán, Suojelijan tai Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston – saatu kysymyksiin vastaukset ja löydetty ongelmiin ratkaisut. Sitä mukaa kun uskovien joukon ymmärtämys liitosta ja lujuus siinä on kasvanut, se on harjaantunut niin, ettei siihen enää ole vaikutusta sellaisilla hyökkäyksillä ja vääristelyillä, jotka aiemmin olivat uhanneet bahá’í-uskon koko olemassaoloa ja tarkoitusta. Bahá’u’lláhin asian yhtenäisyys on aina turvattu.

Olipa sen henkinen käsityskyky kuinka suuri tahansa, jokaisella bahá’í-sukupolvella tulee sen oman elinpiirin rajallisuuden ja bahá’í-uskon silloisen elimellisen kehitysvaiheen vuoksi väistämättä olemaan vajavainen käsitys Bahá’u’lláhin opetusten koko merkityksestä. Esimerkiksi bahá’í-uskon sankaruuden ajan kuluessa uskovien piti löytää tiensä sillä hetkellä epäilemättä ajoittain hämmäntäviltä ja vallankumouksellisilta tuntuneiden, toisiaan seuranneiden siirtymävaiheiden läpi Bábin uskontojärjestelmästä Bahá’u’lláhin uskontojärjestelmään, sitten ‘Abdu’l-Bahán toimikauteen – ja tämä kaikki on nyt jälkikäteen ja Shoghi Effendin valottamana helppo nähdä yhden ja saman jumalallisesti kehkeytyvän tapahtumasarjan peräkkäisinä vaiheina. Samaten nyt, kun yhteisö on työskennellyt väsymättömästi toista sataa vuotta, muotoutumisen ajan ensimmäisen vuosisadan, on mahdollista käsittää perusteellisemmin, mikä on liiton, tuon Bahá’u’lláhin seuraajilleen antaman mittaamattoman arvokkaan perinnön merkitys, tarkoitus ja rikkumattomuus. Tämä vaivalla saatu ymmärrys liiton luonteesta ja tällaisen selvän käsityksen synnyttämä ja ylläpitämä lujuus ovat olennaisen tärkeitä ykseydelle ja edistykselle koko tämän uskontojärjestelmän ajan.

Nyt on selvää ja varmaa, että Bahá’u’lláhin liitto edellyttää kaksi toimivaltaista keskusta. Ensimmäinen on bahá’í-uskon kirjoitukset: Bahá’u’lláhin ilmoitus sekä ‘Abdu’l-Bahán ja Shoghi Effendin teosten kokonaisuus, jotka muodostavat luovan sanan valtuutetun tulkinnan ja selityksen. Shoghi Effendin kuoleman myötä tuo yli vuosisadan kestänyt toimivallan keskus tuli päätökseensä. Siitä huolimatta bahá’í-uskon kirjoitukset olemassaolollaan varmistavat, että Jumalan ilmoitus on jokaisen uskovan, todellakin koko ihmiskunnan käytettävissä eivätkä ihmisten väärät tulkinnat tai lisäykset ole sitä vääristäneet.

Toinen toimivaltainen keskus on Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto, joka, kuten pyhät kirjoitukset vahvistavat, on Bahá’u’lláhin ja Bábin erehtymättömän ohjauksen alainen. ”Älköön kuviteltako, että Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto tekee mitään päätöstä omien käsitystensä ja mielipiteittensä perusteella”, ‘Abdu’l-Bahá selittää. ”Jumala varjelkoon! Ylin Oikeusneuvosto tulee tekemään päätöksiä ja säätämään lakeja Pyhän Hengen innoituksen ja vahvistuksen avulla, koska se on Ikiaikaisen kauneuden turvaama ja Hänen suojassaan ja varjeluksessaan.” ”Jumala on totisesti innoittava heitä niin kuin Hän tahtoo”, Bahá’u’lláh julistaa. ”Heistä, eikä niiden joukosta, jotka suoraan tai välillisesti valitsevat heidät”, Shoghi Effendi toteaa, ”on siten tehty sen jumalallisen johdatuksen vastaanottajia, joka on samalla kertoo tämän Ilmoituksen sydänveri ja sen pääsuojelija.”

Oikeusneuvostolle myönnetyt valtuudet ja velvollisuudet käsittävät kaiken tarpeellisen sen varmistamiseksi, että Bahá’u’lláhin ihmiskunnalle aikoma päämäärä saavutetaan. Yli puolen vuosisadan ajan bahá’í-maailma on itse ollut todistamassa niiden laajuutta ja ilmenemistä, mukaan lukien Jumalan lain edistäminen, bahá’í-uskon pyhien kirjoitusten säilyttäminen ja levittäminen, bahá’í-hallintojärjestyksen pystyttäminen ja uusien laitosten luominen, jumalallisen suunnitelman kehkeytyvien perättäisten vaiheiden suunnittelu ja bahá’í-uskon suojeleminen ja sen ykseyden varjeleminen sekä kunniallisuuden säilyttämistä, maailman edistystä ja sen kansojen valaistumista hyödyttävät toimet. Oikeusneuvoston selvitykset

ratkaisevat kaikki vaikeat ongelmat, vaikeaselkoiset kysymykset, eripuraa aiheuttaneet ongelmat ja asiat, joita ei nimenomaisesti ole bahá'í-uskon kirjoituksiin merkitty. Oikeusneuvosto tulee antamaan ohjausta ajan tarpeiden mukaan kautta koko tämän uskontojärjestelmän, ja näin se varmistaa, että Jumalan asia kykenee elimellisen kokonaisuuden lailla sopeutumaan alati muuttuvan yhteiskunnan tarpeisiin ja vaatimuksiin. Se myös takaa, ettei kukaan voi muuttaa Bahá'u'lláhin sanoman perusolemusta tai tehdä Jumalan asian olennaisista ominaispiirteistä toisenlaisia.

Kitáb-i-Íqánissa Bahá'u'lláh kysyy: ”Mikä ’ahdistus’ olisi ankarampi kuin se, että sielu, joka etsii totuutta ja toivoo saavuttavansa Jumalan tuntemuksen, ei tietäisi, mistä sitä hakea tai keneltä sitä etsiä?” Bahá'u'lláhin ilmoituksen valosta suurilta osin tietämätön maailma huomaa yhä selvemmin olevansa jakautunut ja eksyksissä totuutta, moraalia, identiteettiä ja päämäärää koskevista kysymyksistä sekä hämmennyksissä hajottavien voimien nopeutuvasta ja turmelevasta vaikutuksesta. Bahá'í-yhteisölle taas liitto tarjoaa selkeyden ja turvan, vapauden ja voiman lähteen. Jokainen uskova voi vapaasti tutkia Bahá'u'lláhin ilmoituksen valtamerta, tehdä henkilökohtaisia johtopäätöksiä, kertoa nöyrästi oivalluksistaan toisille ja ponnistella toteuttaakseen bahá'í-opetuksia käytännössä päivästä toiseen. Neuvottelu ja laitosten ohjaus saattavat yhteiset ponnistukset sopusointuun ja kohdentavat ne, mikä muuttaa perin pohjin yksilöiden väliset, perheiden sisäiset ja yhteisöjen keskinäiset siteet sekä vaalii yhteiskunnallista edistystä.

Rakkaudesta Bahá'u'lláhiin ja Hänen selvästi ilmaistujen ohjeittensa vakuuttamina yksilöt, yhteisöt ja laitokset löytävät liiton kahdesta toimivaltaisesta keskuksista tarvittavan ohjauksen, jotta bahá'í-usko voi kehittyä ja opetusten rikkumattomuus säilyä. Tällä tavoin liitto suojelee ja varjelee jatkuvaa vuoropuhelua sekä Bahá'u'lláhin ilmoituksen merkityksen sisäistämistä ja sen ihmiskunnalle antamien ohjeiden soveltamista koko tämän uskontojärjestelmän keston ajan ja estää samalla loputtoman kiistelystä ja käytännöstä ja sen vahingollisen vaikutuksen. Tämän ansiosta yksilöiden, yhteisöjen ja laitosten väliset tasapainoiset suhteet turvataan ja kehittyvät oikeaan suuntaan, kun taas jokainen saa tilaisuuden saavuttaa potentiaalinsa sekä vaikuttaa asioihin ja nauttia erityisistä lahjoistaan. Näin bahá'í-yhteisö voi edistyä yhteisvoimin ja yhä paremmin toteuttaa elintärkeää tarkoitustaan tutkimalla todellisuutta ja tuottamalla tietoa, ulottamalla ponnistuksensa entistä laajemmalle ja antamalla oman osansa sivistyksen edistymiseen. Yli vuosisadan jälkeenkin ‘Abdu’l-Bahán antama vakuutus on entistäkin ilmeisemmin totta: ”ihmiskunnan maailman ykseyden johtotähti on liiton voima eikä mikään muu.”

Bahá'í-hallintojärjestyksen kehkeytyminen

‘Abdu’l-Bahán Viimeinen tahto ja testamentti ikuisti liiton ja loi myös pohjan vielä yhdelle muotoutumisen ajan ensimmäisen vuosisadan merkittävimmistä saavutuksista: bahá'í-hallintojärjestyksen, liiton lapsen, synnylle ja kehittymiselle. Yhden ainoan vuosisadan aikana hallinto, joka alkuvaiheessa keskittyi vaaleilla valittavien laitosten perustamiseen, laajentui ja muuttui monitahoisemmaksi ja jatkoi kehkeytymistään kautta maailman, kunnes se yhdisti toisiinsa kaikki kansat, maat ja alueet. Bahá'u'lláhin ja ‘Abdu’l-Bahán kirjoitukset, jotka ovat nämä laitokset luoneet, antavat niille myös sellaisen tulevaisuudennäkemyksen ja henkisen valtuutuksen, joiden ansiosta nämä laitokset voivat auttaa ihmiskuntaa oikeudenmukaisen ja rauhanomaisen maailman rakentamisessa.

Uskonsa hallintojärjestyksen kautta Bahá'u'lláh on liittänyt yksilöt, yhteisöt ja laitokset edistämään asioita järjestelmässä, jonka kaltaista ei ennen ole nähty. Ihmisen kypsyyden ajan

vaatimusten mukaisesti Hän on kumonnut menneen ajan käytännön, jossa papisto piti käsissään uskonnollisen vallan ohjaksia, opasti uskovien yhteisöä ja johti sen asioita. Estääkseen kilpailevien aatteiden keskinäisen kamppailun Hän on antanut keinot etsiä totuutta ja tavoitella ihmisten hyvinvointia yhteisvoimin. Vallantavoittelun ja alistamisen asemesta Hän on esittänyt järjestelyitä, jotka kehittävät kunkin piileviä voimavaroja ja niiden ilmenemistä yhteisen hyvän palvelussa. Luotettavuus, totuudellisuus, suoraselkäinen käytös, pitkämielisyys, rakkaus ja ykseys kuuluvat niihin henkisiin ominaisuuksiin, jotka luovat pohjan uuden elämäntavan kolmen päätoimijan väliselle yhteydelle, kun taas Bahá'u'lláhin näkemys ihmiskunnan ykseydestä muovaa kaikkia yhteiskunnalliseen edistykseen tähtääviä ponnisteluja.

'Abdu'l-Bahán poismenon aikaan bahá'í-uskon laitokset koostuivat harvalukuisista paikallisista neuvostoista, jotka toimivat mikä mitenkin. Oli vain kourallinen elimiä, joiden toimialue oli paikallista tasoa laajempi, eikä yhtään kansallista henkistä neuvostoa ollut olemassa. Bahá'u'lláh oli nimittänyt neljä Jumalan asian kättä Iraniin ja 'Abdu'l-Bahá ohjasi heidän toimiaan bahá'í-uskon edistämiseksi ja suojelemiseksi, muttei hän lisännyt heidän lukumääräänsä neljää kuoleman jälkeen nimitettyä lukuun ottamatta. Näin ollen Bahá'u'lláhin asia, joka oli täynnään henkeä ja mahdollisuuksia, ei tuohon vaiheeseen mennessä vielä ollut rakentanut hallinnollista koneistoa, jonka avulla sen työstä voisi tulla järjestelmällistä.

Toimikautensa ensimmäisten kuukausien aikana Shoghi Effendi harkitsi Oikeusneuvoston muodostamista saman tien. Kuitenkin arvioituaan bahá'í-uskon tilan maailmassa hän päätteli pian, etteivät Oikeusneuvoston perustamisen edellyttämät vaatimukset vielä olleet täyttyneet. Hän kannusti sen sijaan bahá'íta kaikkialla keskittämään voimansa paikallisten ja kansallisten henkisten neuvostojen perustamiseen. ”Kansallisia henkisiä neuvostoja perustetaan vähitellen ja päättäväisesti joka maahan kuin pilareita paikallisten neuvostojen lujalle ja vakaalle perustalle”, hän totesi. ”Näiden pilarien varaan pystytetään mahtava rakennelma, Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto, joka kohottaa ylevän järjestyksensä korkealle yli olemassaolon maailman.”

Auttaessaan ystäviä ymmärtämään työtä, jota he tekivät laskeakseen yhteisönsä perustan, Shoghi Effendi korosti, ettei bahá'í-hallintojärjestys ollut päämäärä sinänsä vaan keino ohjata uskon henki oikeaan uomaan. Hän korosti sen elimellistä luonnetta ja selitti, että se ”on tulevaisuudessa muotoutuvan yhteisöelämän ja lakien malli yhteisölliseen elämäntapaan”, ja että ”uskovat vasta alkavat ymmärtää sitä ja toteuttaa sitä oikealla tavalla.” Hän myös selitti, että hallintojärjestys on ”ydin ja malli”, josta lopulta kehittyy Bahá'u'lláhin ennalta näkemä uusi tapa järjestää ihmiskunnan asiat. Niinpä ystävät osasivat ymmärtää alkaessaan rakentaa hallintoa, että suhteet yksilöiden, yhteisöjen ja heidän perustamiensa laitosten välillä tulisivat muuttumaan yhä monitahoisemmiksi, mikä puolestaan johtaisi ajan mittaan kyvykkyyden kasvamiseen sitä mukaa kun bahá'í-usko laajenisi ja loisi uuden elämänmallin, joka aina vain laajemmin voittaisi puolelleen maailman kansat.

Shoghi Effendi ohjasi ystäviä askel askeleelta olemalla jatkuvassa kirjeenvaihdossa heidän kanssaan, kun he pyrkivät oppimaan toteuttamaan hallintojärjestelmää koskevia opetuksia käytännössä ja syventämään ymmärrystään sen päämäärästä, välttämättömyydestä, menetelmistä, muodosta, periaatteista, joustavuudesta ja toimintatavoista, ja hän myös vakuutti heille, että nämä asiat nimenomaisesti perustuvat bahá'í-kirjoituksiin. Hän tuki heitä bahá'í-vaalimenettelyn kehittämisessä, bahá'í-rahaston perustamisessa ja hallinnoimisessa, kansallisen vuosikokouksen järjestämisessä, kansallisen ja paikallisten neuvostojen välisten suhteiden rakentamisessa ja hyvin monissa muissa asioissa. Hän hälvensi niiden epäilykset ja epäroinnin, joiden oli vaikea ymmärtää, millä lailla 'Abdu'l-Bahán ajan bahá'í-elämän vaaliminen ja

käytännöt jatkuivat olennaisesti siinä, mitä hän itse Suojelijan ominaisuudessa teki luodessaan hallinnollista perustaa bahá'í-uskon kehityksen seuraavaa vaihetta varten. Uskovien hoitaessa hallinnollisia asioitaan hän vastaili heidän kysymyksiinsä kärsivällisesti, ratkoi ongelmia ja edisti maailman bahá'í-yhteisön yhteisöllistä elämää. Pikkuhiljaa ystävät oppivat työskentelemään yksissä tuumin, asettumaan laitostensa päätösten taakse ja tukemaan niiden edistymistä sekä käsittämään sen, että niin ymmärrys kuin kyky toimia kehittyisivät ajan mittaan. Paikalliset neuvostot alkoivat noudattaa yhdenmukaisia menettelytapoja vaaleissa, neuvottelussa, talousasioissa ja yhteiselämän järjestämisessä. Aluksi muodostettiin Britteinsaarten, Saksan ja Itävallan, Intian ja Burman, Egyptin ja Sudanin, Kaukasian, Turkistáinin sekä Yhdysvaltain ja Kanadan kansalliset neuvostot. Bahá'í-hallintojärjestyksen elimellisen luonteen mukaisesti kansallisia neuvostoja usein muodostettiin aluksi alueellisella tasolla, jolloin ne kattoivat useamman kuin yhden maan, ja vasta myöhemmin valtion tai territorion tasolla sitä mukaa kuin uskovien ja paikallisten neuvostojen lukumäärä moninkertaistui. Niiden takia perustettiin koko joukko erilaisia komiteoita, joita nimitettiin sekä paikalliselle että kansalliselle tasolle edistämään yhteisiä ponnistuksia muun muassa opettamisen, kääntämisen, julkaisemisen, kasvatuksen, pioneeroiminnan sekä yhdeksäntoista päivän juhlien ja pyhäpäivien järjestämisen saralla.

Omistettuaan kolme vuosikymmentä paikallisen ja kansallisen tason hallinnon pystyttämiseksi Shoghi Effendi pani elämänsä viimeisten vuosien aikana alulle uuden vaiheen hallintojärjestyksen kehityksessä ja loi kansainvälisen ja mannermaisen tason laitoksia. Ensimmäinen askel oli ”kauan odotettu Bahá'u'lláhín uskon hallinnollisen maailmankeskuksen syntyminen ja asettuminen Pyhään maahan”. Vuonna 1951 hän julisti, että on perustettu Kansainvälinen bahá'í-neuvosto. Hän selitti, että tämä uusi laitos tulisi käymään läpi eri kehitysasteita, jotka valmistelisivat sen muodonmuutosta ja kukoistukseen puhkeamista Yleismaailmalliseksi Oikeusneuvostoksi.

Tämä jännittävä kehityskulku sai jatkoa jo saman vuoden lopussa, kun Shoghi Effendi nimitti kaksitoista Jumalan asian kättä, jotka edustivat yhtäläisesti kolmea maanosaa ja Pyhää maata – tämä oli ensimmäinen Jumalan asian käsien ryhmä, joka koottiin ‘Abdu'l-Bahán Viimeisen tahdon ja testamentin määräysten mukaan. Nämä ansioituneet henkilöt nimitettiin edistämään työtä bahá'í-uskon levittämiseksi ja suojelemiseksi. Se, että on olemassa laitos, jolla on niin ratkaisevan tärkeä tehtävä Jumalan asian etujen ajamisessa mutta jolla ei ole mitään lainsäädännöllistä, toimeenpanevaa tai oikeudellista määräysvaltaa ja jolta puuttuvat täysin papin tehtävät tai oikeus tehdä valtuutettuja tulkintoja, on sellainen bahá'í-hallinnon piirre, jonka vertaista ei menneiden aikojen uskonnoissa ole. Edistettyään monien vuosien ajan vaaleilla valittavien neuvostojen ja niihin liittyvien elinten järjestelmää Shoghi Effendi alkoi muovata tätä nimittämällä muodostettavien laitosta ja ohjata ystäviä ymmärtämään, kannattamaan ja tukemaan sen ainutlaatuisia tehtäviä. Vuonna 1952 nimitettiin toinen ryhmä Jumalan asian käsiä, mikä kasvatti heidän lukumääränsä yhdeksäntoista. Vuonna 1954 perustettiin avustajalautakunnat, joiden jäsenet toimivat Jumalan asian käsien edustajina kullakin mantereella. Suojelija jatkoi tämän laitoksen laajentamista elämänsä viime päiviinkin saakka: hän nimitti viimeisen ryhmän Jumalan asian käsiä ja kasvatti näin heidän lukumääränsä kahteenkymmeneenseitsemään, ja hän loi uskon suojelun avustajalautakunnan täydentämään uskon levittämisen lautakuntaa.

Tarkastellessaan uskovien ponnisteluita heidän pystyttäessään hallintojärjestelmän orastavaa muotoa Shoghi Effendi selitti heille, että se, mitä hänen ohjauksensa alla oli luotu, oli pitkälti väliaikaista ja että oli Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston tehtävä ”määrätä entistä täsmällisemmin ne pääperiaatteet, joiden tulee ohjata” bahá'í-uskon ”tulevaa toimintaa ja

hallintoa.” Toisessa yhteydessä hän kirjoitti, että ”kun tämä korkein laitos on asianmukaisesti perustettu, sen täytyy uudelleen harkita koko tilannetta ja säättää se periaate, joka ohjaa Jumalan asian työtä niin kauan kun se sopivaksi näkee.”

Shoghi Effendin odottamattoman poismenon jälkeen marraskuussa 1957 vastuu Jumalan asian hoitamisesta lankesi lyhyeksi ajaksi Jumalan asian käsien harteille. Vain kuukautta aikaisemmin Suojelija oli nimittänyt heidät ”Bahá'u'lláhin alkioasteella olevan maailmanyhteisön ylimmiksi asiainhoitajiksi, joille Hänen liittonsa keskuksen erehtymätön kynä on antanut kahtalaisen tehtävän varjella hänen Isänsä uskon turvallisuutta ja taata sen levittämisen.” Jumalan asian kädet pitivät uskollisesti ja tinkimättä Suojelijan osoittaman suunnan. Heidän ohjauksensa alaisuudessa kansallisten neuvostojen lukumäärää kasvatettiin kahdestakymmenestäkuudesta viiteenkymmeneenkuuteen, ja vuoteen 1961 mennessä oli pantu toimeen Suojelijan kuvaamat vaiheet, joiden kautta Kansainvälinen Bahá'í-neuvosto muuttui nimitetystä elimestä vaaleilla valituksi elimeksi, mikä mahdollisti Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston vaalin vuonna 1963.

Suojelijan niin hartaasti vaalimaa hallinnon elimellistä kehkeytymistä edistettiin järjestelmällisesti ja ulotettiin laajemmalle Oikeusneuvoston ohjauksessa. Seuraavan yli puolen vuosisadan mittaisen jakson aikana saavutuksia oli koko joukko. Näistä yksi merkittävimpiä oli Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston perustuslaki, jota Suojelija ylisti ”Kaikkein suurimmaksi laiksi” ja joka hyväksyttiin vuonna 1972. Jumalan asian käsien kanssa käytyjen neuvotteluiden tuloksena kyseisen laitoksen toiminnan jatkuminen tulevaisuudessa varmistettiin luomalla Mannermaiset neuvonantajalautakunnat vuonna 1968 ja Kansainvälinen opetuskeskus vuonna 1973. Lisäksi Avustajalautakunnan jäsenet saivat ensi kertaa valtuudet nimittää apulaisia, jotta heidän toimintansa bahá'í-uskon levittämiseksi ja suojelemiseksi ruohonjuuritasolla voisi kattaa laajemman alueen. Kansallisten ja paikallisten neuvostojen lukumäärä moninkertaistui ja samoin kehittyi niiden kyvykkyys palvella bahá'í-yhteisöä ja vaikuttaa laajemmin osallistumalla ympäröivän yhteiskunnan asioihin. Vuonna 1997 alettiin perustaa alueellisia bahá'í-neuvostoja olemaan avuksi käsiteltäessä kansallisten henkisten neuvostojen kohtaamia yhä monitahoisempia kysymyksiä. Samalla säilytettiin keskittämisen ja hajauttamisen välinen tasapaino yhteisön hallinnon hoitamisessa. Suojelijan aikana luotu opetuskomiteajärjestelmä väistyi vähitellen sellaisten rakenteiden tieltä, jotka kykenivät ottamaan vastuun suunnittelusta ja päätöksenteosta hajautetummalla tasolla ja jotka ulottuivat aina naapurustoihin ja kyliin asti. Perustettiin yli kolmesataa koulutusinstituuttia ja yli kaksisataa alueellista neuvostoa, ja hallinnollisia järjestelyitä tehtiin yli viidellätuuhannella seudulla. Riḍvánina 1992 astui ḥuqúqu'lláhin laki voimaan kaikkialla bahá'í-maailmassa, minkä jälkeen sen laitosten rakennetta lujitettiin perustamalla alueellisten ja kansallisten ḥuqúqu'lláhin uskottujen lautakuntien ja edustajien verkosto sekä nimittämällä Kansainvälinen Ḥuqúqu'lláhin uskottujen lautakunta vuonna 2005. Shoghi Effendin kuoleman jälkeen mashriqu'l-adhkárit rakennettiin valmiiksi Ugandassa, Australiassa, Saksassa ja Panamassa, ja lisää rakennettiin vihdoin Samoalle, Intiaan ja Chileen. Vuonna 2012 alettiin suunnitella kansallisen ja paikallisen tason bahá'í-temppelien pystyttämistä.

Kuluneen vuosisadan aikana yksilöiden, yhteisöjen ja laitosten väliset suhteet ovat näin muotoutuneet vähitellen eri kehitysvaiheiden kautta yhä monipuolisemmiksi, hallinnon pohjaa on laajennettu, sen menetelmiä on jatkuvasti muovattu ja yhteistyöjärjestelyitä on selkeytetty ja jalostettu jatkuvasti. Se, mikä muotoutumisen ajan ensimmäisen vuosisadan alussa oli vasta vaaleilla valittujen hallintoelinten ryhmittymä, oli vuosisadan päättyessä kasvanut hyvin laajaksi laitosten ja elinten verkostoksi, joka ulottuu ruohonjuuritasolta aina kansainväliselle

tasolle asti ja yhdistää bahá'í-maailman ajatukset ja toiminnot yhteisen hankkeen alle monimuotoisissa kulttuurisissa yhteyksissä ja yhteiskunnallisissa ympäristöissä.

Vaikka hallinto nykyisin ei vielä ole täysin kehittynyt, Bahá'u'lláhin luoma järjestelmä todistaa uudenlaisesta vuorovaikutusmallista ja sen kolmen päätoimijan keskinäisten suhteiden ilmeisestä vireydestä, kun ne tavoittelevat yhteistä päämääräänsä työskentelemällä bahá'í-uskon elimellisen kehityksen ja paremman maailman rakentamisen hyväksi. Samanhenkisten yhdessä toimivien seurassa ja erilaisissa oppimisen, pohtimisen ja monenlaisen muun sosiaalisen kanssakäymisen puitteissa yksilöt ilmaisevat näkemyksiään ja etsivät totuutta neuvotteluprosessin kautta, eikä kukaan väitä, että juuri hänen ajatuksensa ovat ne oikeat. Yhdessä he havainnoivat elämänpiirinsä todellisuutta, tutkivat perusteellisesti saatavilla olevaa ohjausta, oppivat merkityksellistä uutta bahá'í-uskon opetuksista ja karttuneesta kokemuksesta, luovat yhteistyössä toimivia ja henkisesti ylevöittäviä toimintaympäristöjä, kehittävät kyvykkyyttään ja panevat alulle toimintaa, jonka tehokkuus ja monitahoisuus kasvavat ajan mittaan. He pyrkivät erottamaan toisistaan sellaiset toiminnan alueet, joilla yksilöt voivat parhaiten toimia oma-aloitteisesti, ja sellaiset, jotka kuuluvat vain laitoksille, ja ottavat koko sydämestään vastaan laitoksiltaan saamansa ohjauksen ja opastuksen. Kaikilla edistyneillä seuduilla sekä kylissä ja naapurustoissa, jotka ovat voimaperäisen toiminnan keskuksia, syntyy yhteisö, joka on tietoinen yhteisestä identiteetistään, tahdostaan ja päämäärästään ja luo toimintaympäristön, missä ihmisten kyvykkyyttä vaalitaan ja kaikki ryhtyvät yhdessä moninasiin toisiaan täydentäviin ja vahvistaviin toimiin, jotka ovat kaikille avoimia ja joiden tavoite on tarjota kaikille innoitusta. Tällaiset yhteisöt alkavat yhä enemmän erottua edukseen, koska niiden jäsenet tuntevat olevansa yksimielisiä, ne ovat ennakkoluulottomia, luonteeltaan hartaudellisia, sitoutuneita naisten ja miesten yhdenvertaisuuteen, palvelevat ihmiskuntaa epäitsekäästi, ne järjestävät koulutusta, ne vaalivat hyveitä ja niillä on kyky järjestelmällisesti oppia ja edistää yhteiskunnan aineellista, yhteisöllistä ja henkistä kehitystä. Ne yhteisön jäsenet, jotka on kutsuttu palvelemaan laitoksissa, tekevät kaikkensa tiedostaakseen velvollisuutensa sivuuttaa heille itselleen mieluisa tai vastenmielinen, olla milloinkaan pitämättä itseään bahá'í-asian keskeisinä koristuksina tai muita parempina ja kaihtaa kaikkia pyrkimyksiä valvoa uskovien ajatuksia ja toimia. Samalla kun laitokset hoitavat velvollisuuksiaan, ne tukevat luovaa ja yhteistyötä edistävää vuorovaikutusta kaikkien yhteisön osien välillä ja pyrkivät luomaan yksimielisyyttä, voittamaan haasteet, vaalimaan henkistä terveyttä ja elinvoimaa sekä määrittämään kokemuksen perusteella tehokkaimmat tavat saavuttaa yhteisön tavoitteet ja päämäärät. Ne auttavat vaalimaan uskovien henkistä ja älyllistä kehitystä eri tavoin, muun muassa perustamalla koulutuselimiä.

Näiden kolmen päätoimijan välisten uusien suhteiden ja kyvykkyyksien tuloksena suunnitelmalliseen ajatteluun ja toimintaan kykenevien joukko on laajentunut, ja apua, voimavaroja, kannustusta ja rakastavaa ohjausta on tarjolla aina tarvittaessa. Kokemuksia ja oivalluksia jaetaan kautta maailman ruohonjuuritasolta aina kansainväliselle tasolle asti. Tällaisen vireän osallistumisen luoma elämänmalli käsittää miljoonia sieluja kaikilta elämänoilta, ja sitä innoittaa Bahá'u'lláhin tulevaisuudennäkemykset yhdistyneestä maailmasta. Maassa toisensa jälkeen se on kiinnittänyt vanhempien, kasvattajien, perinteisten johtajien, virkamiesten ja mielipidevaikuttajien huomion Hänen järjestelmänsä kykyyn vastata maailman pakottaviin tarpeisiin. Luonnollisestikaan kaikkein edistyneimmille yhteisöille ominaiset piirteet eivät näy joka yhteisössä. Näin on todellakin bahá'í-historian aikana aina ollut. Siitä huolimatta uuden kyvykkyyden esiintyminen missä tahansa paikassa on merkki selvästä edistymisestä ja enteilee sitä, että muut tulevat varmasti seuraamaan samaa tietä.

Tulevien jaksojen ja vuosisatojen aikana bahá'í-hallintojärjestyksen elimellinen kehitys tulee jatkumaan vastauksena uskon kasvuun sekä muuttuvan yhteiskunnan tarpeisiin. Shoghi Effendi piti selvänä, että ”kun sen osat, sen elimelliset laitokset rupeavat toimimaan tehokkaasti ja voimakkaasti”, bahá'í-hallintojärjestys ”on vakuuttava oikeutensa ja osoittava kelpoisuutensa tulla huomioduksi ei vain sen Uuden Maailmanjärjestyksen ytimenä, joka on määrätty ajan täytyessä sulkemaan piiriinsä koko ihmiskunnan, vaan aivan sen esikuvana”. Sitä mukaa kun Bahá'u'lláhin järjestelmä muotoutuu, se tarjoaa näin ihmiskunnalle uusia ja hedelmällisempiä tapoja järjestää asiansa. Tämän elimellisen kasvun myötä yksilöiden, yhteisöjen ja laitosten väliset suhteet avautuivat väistämättä uusiin suuntiin, joskus odottamattomin tavoin. Kuitenkin pettämätön jumalallinen suojeleminen, joka sulkee sisäänsä Oikeusneuvoston, takaa sen, että kun bahá'í-maailma löytää tiensä ihmiskunnan yhteiskunnallisen kehityksen vaarallisimman vaiheen sekasorron läpi, se pitää järkähtämättä Kaitselmuksen viitoittaman suunnan.

Bahá'í-uskon maailmanlaajuinen leviäminen ja kehittyminen

Vaikka Bahá'u'lláhin synnyttämä yhteisö oli lukumäärältään vähäinen ja toimi vain pienellä alueella, se oli alusta asti Hänen ylevien opetustensa eloon herättämä ja nousi auliisti kertomaan niistä kaikille, jotka etsivät henkistä polkua yksilön ja yhteiskunnan täydelliseen muutokseen. Ajan mittaan ystävät oppivat tekemään tiivistä yhteistyötä samanhenkisten ihmisten ja järjestöjen kanssa ihmishengen ylevöittämiseksi sekä perheiden, yhteisöjen ja koko yhteiskunnan elvyttämiseksi. Vastaanottavuutta Bahá'u'lláhin sanomalle tavattiin kaikissa maissa, ja monen sukupolven omistautuneiden ja uhrautuvien ponnistelujen ansiosta bahá'í-yhteisöjä nousi kaikkialle maapallolle kaukaisimpiinkin kaupunkeihin ja kyliin kattamaan koko ihmisrodun moninaisuuden.

Bábin uskontojärjestelmän aikana Hänen uskonsa sai jalansijan kahdessa maassa. Bahá'u'lláhin aikana se laajeni yhteensä viiteentoista maahan, ja ‘Abdu’l-Bahán toimikauden loppuun mennessä se oli saavuttanut noin kolmekymmentäviisi maata. Maailmansodan myrskyisten vuosien aikana ‘Abdu’l-Bahá ilmaisi mittaamattoman arvokkaaseen perintöönsä kuuluvat Jumalallisen suunnitelman muistiot, suuren suunnitelmansa maapallon henkiseksi valaistumiseksi Bahá'u'lláhin opetusten leviämisen myötä. Tämä kallisarvoinen peruskirja kehotti ryhtymään yhteiseen, järjestelmälliseen ponnisteluun, mutta Mestarin poismenon mennessä sitä ei ollut juurikaan sisäistetty yhteisön ajatuksissa ja toiminnassa, ja vain muutamat harvat poikkeukselliset bahá'í-uskon sankarit, heistä merkittävimpana Martha Root, olivat nousseet vastaamaan siihen.

Jumalallinen suunnitelma jäi odottamaan toteutumistaan kahdeksikymmeneksi vuodeksi siitä, kun ‘Abdu’l-Bahán kynä sen oli ilmaissut, kunnes ystävät Shoghi Effendin ohjauksessa kykenivät pystyttämään bahá'í-uskon hallinnollisen koneiston ja huolehtimaan siitä, että se toimi kunnolla. Vasta kun hallinnon ensi vaiheen rakenne oli lujalla pohjalla, Suojelija saattoi ruveta pukemaan sanoiksi tulevaisuudennäkemyksiä bahá'í-uskon kehkeytymisestä ‘Abdu’l-Bahán jumalallisen suunnitelman pohjalta. Samalla tavalla kuin hallinto kehittyi selkeitten vaiheiden kautta, jotka tekivät siitä entistä monitahoisemman, myös ponnistelut kertoa Bahá'u'lláhin opetuksista ja soveltaa niitä kehittyivät elimellisellä tavalla ja loivat uusia yhteisöelämän malleja, jotka voivat ottaa piiriinsä yhä suurempia joukkoja, auttaa ystäviä vastaamaan yhä suurempiin haasteisiin ja edistää osaltaan yhä mittavampaa yksilön ja yhteiskunnan muutosta.

Tämän järjestelmällisen työn aluksi Shoghi Effendi kehotti Yhdysvalloissa ja Kanadassa olevia yhteisöjä, jotka oli valittu Jumalallisen suunnitelman muistioiden vastaanottajiksi ja jotka

hän oli vastaavasti määrännyt sen ensisijaisiksi toimeenpanijoiksi ja niiden puoltajiksi, tekemään ”järjestelmällisen, huolellisesti laaditun ja hyvin pohjustetun suunnitelman”, jota tuli ”pontevasti edistää ja jatkuvasti laajentaa”. Tämän kehotuksen seurauksena pantiin vuonna 1937 alulle ensimmäinen seitsenvuotissuunnitelma, joka vei Bahá'u'lláhin opetukset Latinalaiseen Amerikkaan, ja sen perään vuonna 1946 alkoi toinen seitsenvuotissuunnitelma, joka keskittyi bahá'í-uskon edistämiseen Euroopassa. Samalla tavalla Shoghi Effendi kannusti opetustyöhön muissa kansallisissa yhteisöissä, jotka myöhemmin vahvistivat kansalliset suunnitelmansa hänen valvovan silmänsä alaisuudessa. Intian ja Burman Kansallinen Henkinen Neuvosto vahvisti ensimmäisen suunnitelmansa vuonna 1938, Britteinsaaret vuonna 1944, Persia vuonna 1946, Australia ja Uusi-Seelanti vuonna 1947, Irak vuonna 1947, Kanada, Egypti ja Sudan sekä Saksa ja Itävalta vuonna 1948 ja Keski-Amerikka vuonna 1952. Kaikki nämä suunnitelmat noudattivat samaa peruskaavaa: yksityisten ihmisten opettaminen, paikallisen neuvoston perustaminen ja yhteisön rakentaminen sekä uusien paikkakuntien avaaminen kotirintamalla tai toisessa maassa – ja sitten saman kaavan toistaminen. Kun jossakin maassa tai territoriossa oli luotu tukeva pohja, voitiin perustaa uusi kansallinen neuvosto.

Näiden vuosien aikana Shoghi Effendi kannusti ystäviä jatkuvasti täyttämään velvollisuutensa opettaa uskoa kansallisten neuvostojensa vahvistamien suunnitelmien puitteissa. Ajan mittaan pioneerit, matkustavat opettajat, takkaillat, kesäkoulut ja osallistuminen samanhenkisten järjestöjen toimintaan osoittautuivat tehokkaiksi menetelmiksi tietyissä paikoissa, ja hän kehotti ystäviä muualla maailmassa ottamaan ne käyttöön. Laajentumispyrkimysten rinnalla painotettiin sisäistä kehitystä, joka oli välttämätöntä bahá'í-uskon ominaislaadun ja aseman vakiinnuttamiseksi selkeästi omanlaisenaan uskonnollisena yhteisönä. Suojelija valvoi huolellisesti tätä käänteentekeviin muutoksiin johtavaa kehityskulkua ja hän selitti uskon kannattajille sen historiaa, opasti heitä bahá'í-kalenterin käytössä, painotti säännöllistä osallistumista yhdeksäntoista päivän juhliin ja pyhäpäivien viettämistä ja ohjasi heitä kärsivällisesti hyväksymään heidän velvollisuutensa olla kuuliainen bahá'í-laeille, kuten bahá'í-avioliittoa koskeville määräyksille. Vähitellen bahá'í-usko nousi esiin maailmanuskontona ja otti paikkansa sisaruskontojensa rinnalla.

Kansainvälisten laitosten perustamisen myötä bahá'í-uskon yhteiset hankkeet opetuksen saralla laajenivat kansainvälisen yhteistyön kentälle. Vuonna 1951 viisi kansallista yhteisöä teki yhteistyötä toteuttaakseen ”erittäin lupaavan” ja ”hyvin merkittävän” Afrikan-kampanjan uskon levittämiseksi koko tuolle mantereelle. Vuonna 1953 aloitettiin kymmenvuotisristiretki, joka yhdisti silloisten kaikkien kahdentoista kansallisen neuvoston voimat yhden yhteisen maailmanlaajuisen suunnitelman taakse, joka oli ensimmäinen laatuaan. Tässä Suojelijan toimikauden kruunaavassa vaiheessa ystävien rakentamien hallinnollisten elinten verkosto ja heidän kehittämänsä hyviksi havaitut opetusmenetelmät valjastettiin yhteiseen henkiseen hankkeeseen, jonka kaltaista bahá'í-yhteisössä ei ollut vielä milloinkaan nähty.

Kun uskovat matkasivat pitkin ja poikin kertomassa kallisarvoisesta uskostaan, he huomasivat, että mitä erilaisimmat kansat olivat hyvin vastaanottavaisia sen periaatteille ja opetuksille. Nämä ihmisryhmät löysivät Bahá'u'lláhin ilmoituksesta elämälleen entistä syvemmän merkityksen ja tarkoituksen sekä uusia oivalluksia, joiden avulla heidän yhteisönsä voivat selviytyä haasteista ja saavuttaa henkistä, yhteiskunnallista ja aineellista edistystä. Jumalallinen valo, joka eteni ensin hiljalleen ihmiseltä toiselle, alkoi näin levitä nopeasti ihmiskunnan suurten joukkojen keskuuteen. ‘Abdu’l-Bahán ennustamasta joukkojen liittymisen ilmiöstä saatiin esimakua, kun satoja ihmisiä kerrallaan liittyi bahá'í-uskoon Ugandassa, Gambiassa, Gilbert- ja Ellicesaarilla sekä myöhemmin Indonesiassa ja Kamerunissa. Ennen

tuon suunnitelman päättymistä tämä kehityskulku oli alkanut monessa muussakin maassa, kun bahá'í-uskoon liittyneiden määrä ylsi kymmeneentuhansiin, jopa yli.

Shoghi Effendin kuoleman jälkeen Jumalan asian kädet varmistivat, että kymmenvuotisristiretki saatiin onnistuneesti päätökseen seuraamalla järkähtämättömästi hänen viitoittamaansa tietä. Kun Suojelijan ohjauksessa saadut opit pantiin käytäntöön, opetuksen kentällä saavutettiin yhden vuosikymmenen aikana enemmän kuin edellisen vuosisadan aikana. Bahá'í-usko levisi 131 uuteen maahan ja territorioon, ja bahá'íta asui yli yhdellätoistatuhannella paikkakunnalla, kansallisia henkisiä neuvostoja oli kaikkiaan viisikymmentäkuusi ja paikallisia neuvostoja yli 3 500. Tämä suuri hanke huipentui siihen, että näiden kansallisten henkisten neuvostojen jäsenet valitsivat Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston 'Abdu'l-Bahán antamien määräysten mukaan.

Perustamisensa jälkeen Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto jatkoi jumalallisen suunnitelman järjestelmällistä toimeenpanoa ja aloitti sen toisen jakson laajentamalla ja kasvattamalla vähitellen Suojelijan edistämien toimintojen ulottuvuutta, lisäämällä tai kehittämällä työn eri osa-alueita sekä sovittamalla yhteen ja yhdenmukaistamalla kaikkien kansallisten neuvostojen toimintaa. Painopistealueita, jotka nousivat esiin tai saivat lisää huomiota, olivat kaikkien osallistuminen Jumalan asian palveluun ja yksilöiden ymmärryksen syventäminen laeista ja opetuksista. Lisäksi laitosten vahvistamiseen tähtäävä kehitys painotti yhteistyötä hiljan perustettujen neuvonantajalautakuntien ja kansallisten neuvostojen välillä sekä avustajalautakuntien jäsenten ja paikallisten henkisten neuvostojen välillä. Yhteisöelämää rikastutti keskittyminen lastentunteihin, nuorille ja naisille suunnatun toiminnan aloittaminen sekä neuvoston kokousten pitäminen säännöllisesti. Muita aloitteita olivat bahá'í-uskon laajamittainen julistaminen ja sen edistäminen tiedotusvälineiden kautta, oppimiskeskusten kehittäminen mukaan lukien kesäkoulut ja opetusinstituutit, entistä monipuolisempi osallistuminen yhteiskunnan elämään sekä bahá'í-oppineisuuden vaaliminen.

Tulos kaikesta tästä työstä oli se, että bahá'í-usko oli levinnyt 1990-luvulle tullessa kymmenilletuhansille paikkakunnille ja kansallisten neuvostojen määrä oli kasvanut yli kolminkertaiseksi noin 180:een. Tänä aikana kansallisten yhteisöjen kehitys noudatti kahta eri pääsuuntausta, jotka ratkesivat pitkälti väestön vastaanottavuuden perusteella. Näistä ensimmäisessä paikallisyhteisöt olivat yleensä kooltaan pieniä ja vain jotkin niistä kasvoivat sadan uskovan suuruisiksi tai sitä suuremmiksi. Näille yhteisöille oli usein tunnusomaista vahva lujittumiskehitys, joka mahdollisti laajan toimintojen kirjon ja vahvan tietoisuuden muodostumisen bahá'í-identiteetistä. Vähitellen kävi kuitenkin ilmi, että siitä huolimatta, että tällaista pientä yhteisöä yhdisti yhteinen usko, sille olivat tunnusomaisia hienot ihanteet ja kyky hoitaa asiansa ja tyydyttää tarpeensa, se ei mitenkään voisi toimia mallina koko yhteiskunnan rakentamiseksi uudelleen, miten kaunisti se kukoistaisikaan tai miten paljon se yrittäisikään palvella muita hyväntekeväisyyttä harjoittaen.

Toinen suuntaus muodostui niissä maissa, joissa joukkojen liittymisen prosessi alkoi ja johti jäsenmäärän, uusien paikkakuntien ja uusien laitosten lukumäärän itseään ruokkivaan kasvuun. Useissa maissa uskovien määrä bahá'í-yhteisössä kasvoi yli sataantuhanteen, ja Intiassa se nousi noin kahteen miljoonaan. Yhden ainoan kahden vuoden jakson aikana 1980-luvun lopulla yli miljoona sielua kautta maailman liittyi bahá'í-uskoon. Sellaisissa paikoissa luovista ja uhrautuvista ponnistuksista huolimatta lujituskehitys ei kuitenkaan pysynyt laajenemisen tahdissa. Monista tuli bahá'í, mutta ei ollut keinoja, joilla kaikki nämä uudet uskovat voisivat saada riittävästi syventymistä bahá'í-uskon perustotuuksiin ja elinvoimaiset yhteisöt kehittyä. Bahá'í-oppitunteja ei pystytty järjestämään riittävän suuressa mitassa alati

kasvavaa lasten ja nuorten joukkoa varten. Yli kolmekymmentätuhatta paikallista neuvostoa muodostettiin, mutta vain murto-osa niistä alkoi toimia. Tämä kokemus teki selväksi sen, etteivät ajoittaiset oppikurssit ja yhteisön vapaamuotoinen toiminta riittäneet, vaikka tärkeitä olivatkin, koska niiden avulla saatiin aikaan vain suhteellisen pieni joukko Jumalan asian toimeliaita tukijoita, jotka eivät kyenneet tyydyttämään tuhansien ja tuhansien uusien uskovien tarpeita, olivatpa he kuinka omistautuneita tahansa.

Vuoteen 1996 mennessä bahá'í-maailma oli tullut pisteeseen, missä ne lukuisat toiminnan alat, jotka aiemmin olivat tuottaneet hyvin paljon edistystä sangen monien vuosien aikana, tarvitsivat uutta arviointia ja suuntaa. Yksilöiden, yhteisöjen ja laitosten oli opittava, ei vain miten pannaan alulle toimintatapa, joka voi tavoittaa suuren määrän ihmisiä, vaan myös miten kasvatetaan nopeasti sellaisten henkilöiden lukumäärää, jotka voivat ryhtyä palvelutyöhön, jotta lujittaminen pysyisi laajenemisen nopeutuvassa tahdissa. Ponnistelut bahá'í-usko saattamiseksi maailman monien kansojen tietoon olivat muuttuneet järjestelmällisemmäksi. Nelivuotissuunnitelman kehotuksen ”merkittävästi edistää joukkojen liittymisen prosessia” oli tarkoitus todeta, että bahá'í-uskon asema ja ihmiskunnan tilanne sallivat ja jopa vaativat, että bahá'í-maailmanyhteisö kasvaisi jatkuvasti suuressa määrin. Vasta silloin Bahá'u'lláhin opetusten voima muuttaa ihmiskunnan ominaislaatu kokonaan voisi toteutua yhä paremmin.

Nelivuotissuunnitelman käynnistyessä joka alueen ystäviä kannustettiin tunnistamaan menettelytavat ja menetelmät, jotka sopivat nimenomaan heidän oloihinsa, ja aloittamaan järjestelmällisen yhteisön kehittäminen, jossa heidän oli määrä arvioida onnistumisiaan ja vaikeuksiaan, muokata ja parantaa menetelmiään tarpeellisella tavalla, ottaa opikseen sekä edetä epäröimättä. Kun ei ollut selvää, miten toimittaisiin, saatettiin tiettyihin suunnitelman määrittämiin haasteisiin kokeilla useita erilaisia menettelytapoja eri paikoissa, ja kun kokemus osoitti, että jokin aloite oli toimiva tietyllä alueella, sen eri puolista voitiin kertoa laitoksille kansallisella ja kansainvälisellä tasolla ja sitten tiedottaa muuallekin, ja niistä saattoi jopa tulla osa tulevia suunnitelmia.

Yli neljännesvuosisadan ajan tämä oppimisprosessi kasvusta synnytti suuren määrän ajatuksia, välineitä ja menettelytapoja, jotka rikastuttivat jatkuvasti yhteisön kehittyvää toimintakehystä. Yksi merkittävimmistä näiden tekijöiden joukossa oli koulutusinstituuttien verkoston luominen, mikä tarjoaa koulutusohjelmia lapsille, varhaisnuorille sekä nuorille ja aikuisille ja jonka tarkoitus on voimaannuttaa ystäviä suurin joukoin ja antaa heille mahdollisuus kohentaa kykyään palvella. Vielä yksi oli ajatus seuduista, joka edisti opetustyön järjestelmällistämistä hallittavissa olevien maantieteellisten alueitten rajoissa kasvuohjelmien käynnistämisen ja vähittäisen vahvistamisen avulla sekä nopeutti bahá'í-uskon leviämistä ja kehitystä kunkin maan sisällä ja kautta maailman. Näiden kasvuohjelmien puitteissa syntyi uusi yhteisöelämän malli, joka alkoi neljän joukkojen liittymisen porttina toimivan ydintoiminnon määrän moninkertaistamisesta ja johon sisältyi muun toiminnan kirjo, kuten henkilökohtainen ja yhteinen opetustyö, kodeissa vieraileminen, kokoontumisten järjestäminen, juhlien ja pyhäpäivien viettäminen, yhteisön asioiden hoitaminen ja yhteiskunnalliseen ja taloudelliseen kehitykseen tähtäävien toimintojen edistäminen – nämä kaikki yhdessä saivat aikaan muutoksen yhteisön henkisessä luonteessa ja vahvistivat yhteisöllisiä siteitä yksilöiden ja perheiden välillä.

Kun katsotaan taaksepäin yli vuosisadan kestäneitä ponnisteluja toteuttaa jumalallisen suunnitelman säädöksiä, on ilmeistä, että bahá'í-maailmassa on tapahtunut sen elämän laadun merkittävää edistymistä. Yhä suuremmat ihmismäärät ovat liittyneet kehityskulkuun, missä opetellaan tietoisesti soveltamaan kasvua ja kehitystä koskevia bahá'í-opetuksia

toimintakehyksessä, joka muotoutuu ystävien kokemuksen ja Oikeusneuvoston ohjauksen kautta. Kasvanut kyvykkyys osallistua tähän oppimisprosessiin ilmenee ominaisuuksissa, jotka näkyvät yhä selvemmin bahá'í-yhteisössä: nöyrän oppimisasenteen säilyttäminen niin onnistumisia juhlistettaessa kuin vastoinkäymisiä ja takaiskuja kestäessä, bahá'í-identiteetin vahvistaminen samalla, kun pidetään kiinni näkökannasta, että kaikki ovat tervetulleita mukaan, ja työskentely aina vaan laajemmilla toiminnan aloilla samalla, kun vaalitaan tapaa toimia järjestelmällisesti ja johdonmukaisesti Jumalan asian työssä. Tuhansilla seuduilla yhä useammat ihmiset ovat alkaneet nähdä, että juuri he edistävät sellaisen tiedon hankkimista, tuottamista ja soveltamista, jonka avulla he itse voivat kehittyä ja edistyä. He käyvät keskusteluita perheiden, ystävien ja tuttujen kesken yleivistä henkisistä aiheista ja yhteiskunnallisesti merkittävistä asioista, he panevat alulle toimintaa, joka muokkaa sellaista elämänmallia, jolle hartaudellinen luonne on ominaista, he järjestävät nuorille koulutusta ja kartuttavat kyvykkyytään palvella ja he vievät osaltaan eteenpäin yhteisönsä aineellista ja yhteisöllistä edistystä. He ovat voimaantuneet edistämään paikallisen yhteisönsä ja koko maailman hyvinvointia. Näin ajatellessaan ja toimiessaan he ovat saaneet syvällisemmän käsityksen uskonnon itsensä tarkoituksesta.

Osallistuminen yhteiskunnan elämään

Vielä yksi 'Abdu'l-Bahán jumalallisen suunnitelman kehkeytymisen ulottuvuus on bahá'í-yhteisön entistä monipuolisempi osallistuminen yhteiskunnan elämään. Toimikautensa alusta asti Shoghi Effendi kiinnitti kerta toisensa jälkeen ystävien huomiota Bahá'u'lláhin ilmoituksen voimaan saada aikaan elimellinen muutos yhteiskunnassa – kehityskulkuun, joka lopulta johtaisi henkisen sivilisaation syntymiseen. Siksi bahá'iden piti oppia panemaan Bahá'u'lláhin opetukset käytäntöön, ei vain siksi, että he itse uudistuisivat henkisesti, vaan myös siksi, että saataisiin aikaan aineellinen ja yhteiskunnallinen muutos ensin heidän omissa yhteisöissään, ja sen jälkeen ulottaa ponnistuksensa asteittain laajemmalle koko yhteiskuntaan.

'Abdu'l-Bahán aikana jotkin iranilaiset bahá'í-yhteisöt ja muutamat muut yhteisöt naapurimaissa olivat kasvaneet sen verran suuriksi ja vankoiksi, että ne pystyivät toteuttamaan järjestelmällisiä yhteiskunnallisia ja taloudellisia kehityshankkeita. 'Abdu'l-Bahá uurasti väsymättömästi ystävien rinnalla ohjaten ja vaalien heidän edistymistään. Hän esimerkiksi kannusti Iranin ystäviä perustamaan kouluja, jotka olisivat avoimia sekä tytöille että pojille kaikista yhteiskuntaluokista ja joissa opetettaisiin luonteen kehittämistä, humanistisia tieteitä ja luonnontieteitä. Hän lähetti bahá'íta länsimaista tukemaan tätä kehitystyötä. Hän neuvoi läheistä 'Adasiyyihin ja kaukaista Daidanaw'n bahá'í-kylää, miten nämä yhteisöt saavuttaisivat henkisen ja aineellisen kukoistuksen. Hän ohjeisti, että 'Ishqábádin mashriq'u'l-adhkárin yhteyteen perustettaisiin apulaitokset tarjoamaan koulutusta ja sosiaalipalveluita. Hänen kannustuksestaan perustettiin kouluja Egyptiin ja Kaukasukselle. Hänen poismenonsa jälkeen Shoghi Effendi ohjasi, miten näitä ponnistuksia voitiin laajentaa. Terveyttä, lukutaitoa sekä naisten ja tyttöjen koulutusta alettiin edistää kautta Iranin yhteisön. 'Abdu'l-Bahán antaman alkusysäyksen innoituksesta kaupungeissa ja kylissä kautta koko maan avattiin yhä uusia kouluja. Nämä koulut kukoistivat aikansa ja edistivät osaltaan tuon kansan nykyaikaistumista, kunnes ne oli pakko sulkea hallituksen määräyksestä vuonna 1934.

Muissa maissa Shoghi Effendi kuitenkin neuvoi ystäviä keskittämään rajalliset ihmisvoimavaransa ja taloudelliset voimavaransa opettamiseen ja bahá'í-uskon hallintojärjestyksen pystyttämiseen. Hänen puolestaan kirjoitetussa kirjeessä selitetään, että ”uskolle tekemämme lahjoitukset ovat varmin tapa poistaa lopullisesti nälän ja kurjuuden taakka ihmiskunnan yltä. Sillä vain Bahá'u'lláhin, alkuperältään jumalallisen, järjestelmän

avulla voi maailma päästä jaloilleen – –.” Kirje jatkuu: ”Muut kuin bahá'it eivät voi ottaa osaa työhömme tai tehdä sitä puolestamme; siis todellakin ensimmäinen velvollisuutemme on tukea omaa opetustyötämme, sillä se johtaa kansakuntien tervehtymiseen.” Vaikka yksityiset ihmiset löysivät omia keinoja edistää aineellista ja yhteiskunnallista kehitystä, yleensä bahá'it keskittivät voimavaransa kasvuun ja yhteisönsä rakentamiseen. Ensimmäisinä Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston valintaa seuranneina vuosina ohjaus jatkui jonkin aikaa samansuuntaisena. Niinpä, vaikka yhteiskunnallisen ja taloudellisen kehityksen ajatus sisältyy Bahá'u'lláhin opetuksiin, koko Suojelijan toimikauden ja sitä seuraavien vuosien aikana suurin osa bahá'i-maailmaa ei uskon tilanteen vuoksi käytännössä kyennyt ryhtymään kehityshankkeisiin.

Vuonna 1983 vuosikymmenien hellittämättömien opetusponnistusten ja niitä useissa maissa eri puolilla maailmaa seuranneen merkittävän kasvun seurauksena Korkeimman nimen yhteisö oli saavuttanut vaiheen, missä yhteiskunnallinen ja taloudellinen kehitystyö voitiin – ja itse asiassa pitikin – ottaa osaksi sen tavanmukaista toimintaa. Ystäviä kannustettiin siihen, että panemalla henkiset periaatteet käytäntöön, käyttäytymällä suoraselkaisesti ja harjoittamalla neuvottelun taitoa he pyrkisivät parantamaan omaa asemaansa ja näin olemaan itse vastuussa oman kehityksensä edistämisestä. Maailmankeskukseen perustettiin Yhteiskunnallisen ja taloudellisen kehityksen toimisto, jonka tehtävä oli avustaa Yleismaailmallista Oikeusneuvostoa ystävien toimien edistämisessä ja yhteen sovittamisessa tällä saralla kautta maailman, ja ajan mittaan se alkoi myös tukea maailmanlaajuisia oppimisprosessia kehitystyöstä. Yksityiset uskovat ryhtyivät panemaan alulle erilaisia toimia, jotka ottivat piiriinsä bahá'iden lisäksi myös ympäröivää yhteisöä.

Yhden vuosikymmenen kuluessa oli eri puolilla maailmaa aloitettu satoja kehityshankkeita, joiden kohteet olivat monet, muun muassa naisten aseman parantaminen, koulutus, terveys, joukkoviestintä, maanviljelys, taloudellinen toiminta ja ympäristö. Toiminnan monitahoisuus vaihteli. Kylissä ja kaupungeissa järjestettiin suhteellisen suoraviivaista ja lyhytkestoista toimintaa vastauksena tiettyihin ongelmiin ja haasteisiin, joita kyseisillä paikkakunnilla kohdattiin. Pitkäkestoisia hankkeita, kuten kouluja ja terveystalouksia, perustettiin tyydyttämään jatkuvia yhteiskunnallisia tarpeita, ja usein niillä oli hallinnollinen rakenne, jonka tarkoitus oli varmistaa niiden elinkelpoisuus ja tehokkuus. Ja lopuksi vuoteen 1996 tultaessa yksityiset ihmiset perustivat muutamia bahá'i-uskon innoittamia järjestöjä, joiden ohjelma oli rakenteeltaan suhteellisen monipuolinen ja joiden tavoite oli oppia saamaan aikaan kehitystä väestöryhmän sisällä järjestelmällisellä tavalla ja johdonmukaisesti niin, että sen vaikutus seudulla olisi merkittävä. Kaikissa näissä ponnistuksissa ystävät pyrkivät soveltamaan henkisiä periaatteita käytännön ongelmiin.

Sitä mukaa kun bahá'i-uskon innoittamia toimijoita ja suoraan bahá'i-laitosten määräysvallan alaisia elimiä alkoi ilmaantua maahan jos toiseenkin, niiden ponnistelujen vaikutus itse yhteisöön ja koko yhteiskuntaan kävi yhä ilmeisemmäksi ja osoitti elämän aineellisen ja henkisen puolen välisen vuorovaikutuksen eheyttä. Edistystä ei tapahtunut vain tekojen, vaan myös ajatuksen tasolla. Ystävät alkoivat ymmärtää tiettyjä perusajatuksia: Maailmaa ei voi luokitella kehittyneeksi tai alikehittyneeksi, vaan muodonmuutos on tarpeen kaikille ja kaikki tarvitsevat ympäristön, joka tarjoaa sellaiset henkiset, yhteiskunnalliset ja aineelliset olosuhteet, joissa he voivat olla turvassa ja kukoistaa. Kehitys ei ole tapahtumasarja, jonka jokin kansa voi toteuttaa toisen puolesta, vaan pikemminkin ihmiset itse asuinpaikastaan riippumatta edistävät omaa kehitystään. Tälle pyrkimykselle keskeistä ovat mahdollisuus saada tietoa ja osallistuminen sen tuottamiseen, soveltamiseen ja levittämiseen. Ponnistukset alkavat pienestä ja kasvavat monitahoisemmiksi sitä mukaa, kun kokemusta karttuu. Yhdellä alueella

tehokkaiksi osoittautuneita ohjelmia voidaan järjestelmällisesti ottaa käyttöön muilla alueilla. Kun näitä periaatteita ja ajatuksia sovelletaan tiettyyn ympäristöön, ystävistä tulee yhä taitavampia jäsentämään yhteiskunnallisia olojaan, saamaan oivalluksia bahá'í-kirjoituksista ja asiaan liittyviltä eri tiedonaloilta sekä aloittamaan toimintaa, joka sulautuu täysin yhteisörakentamisen työhön.

Vuoteen 2018 tultaessa bahá'í-kehityshankkeiden mittava laaja levinnäisyys ja yhä lisääntyvä monitahoisuus kautta maailman oli antanut sysäyksen sille, että Pyhään maahan perustettiin uusi laitos – Bahá'í International Development Organization [Kansainvälinen bahá'í-kehitysjärjestö]. Tämä maailmanlaajuinen laitos otti hoitaakseen sen vastuualueen ja ne tehtävät, joita Yhteiskunnallisen ja taloudellisen kehityksen toimisto aiemmin hoiti, ja se kehittää niitä edelleen sekä tukee yksilöiden, yhteisöjen, laitosten ja elimien ponnisteluita yhteiskunnallisen toiminnan alalla kaikkialla. Sen ensisijainen tarkoitus, kuten oli sitä edeltäneenkin toimiston tarkoitus, on tukea bahá'í-maailmassa käynnissä olevaa maailmanlaajuista oppimisprosessia kehitystyöstä edistämällä ja tukemalla toimintaa ja pohdintaa, kokemuksen keräämistä ja järjestelmällistämistä, käsitteellistämistä sekä kouluttamista, ja tämä kaikki toteutetaan bahá'í-uskon opetusten valossa. Sen perimmäinen tavoite on muodostaa selkeä bahá'í-näkökulma kehitystyöhön.

Laajentamisen ja lujittamisen sekä yhteiskunnallisen ja taloudellisen kehityksen kehityskulkujen järjestelmällisen muotoutumisen rinnalle nousi toinenkin tärkeä toiminnan alue: yhä tiiviimpi osallistuminen yhteiskunnassa käytävään keskusteluun. Bahá'ít pyrkivät kertomaan Bahá'u'lláhin ilmoituksen valtamerestä ammennetuista oivalluksista yhä useammassa tilanteissa, missä pohditaan ihmiselämän ongelmia. Bahá'u'lláh itse julisti parantavan lääkkeensä ensin suoraan maailman johtajille ja vetosi sen ottamiseksi käyttöön koko ihmiskunnassa. Vaikka Hänen vaateensa jumalallinen luonne ei saanut myönteistä vastakaikua kuninkailta ja hallitsijoilta, Hän kehotti heitä noudattamaan Hänen esittämiään periaatteita maailmanrauhan saavuttamiseksi: ”Kun te nyt olette hyljänneet kaikkein suurimman rauhan, tarttukaa lujasti tähän vähäisempään rauhaan voidaksenne siten ehkä jossain määrin parantaa omaa ja alaistenne asemaa.” Kirjoituksissaan, kuten muistioissa Haagille, ja etenkin puheissa, joita hän piti länsimaihin suuntautuneilla matkoillaan, ‘Abdu’l-Bahá julisti lakkaamatta Isänsä opetuksia vallanpitäjille ja kansanjoukoille, jotka kamppailivat ihmiskuntaa kohtaavien lukemattomien vaikeuksien kanssa.

Shoghi Effendi oli jo toimikautensa alkuvaiheessa tietoinen siitä, kuinka ratkaisevan tärkeää oli tuoda maailman kansojen ja johtajien tietoon bahá'í-opetusten sisältämä näkemys ja viisaus, joten hän pani alulle tätä edistäviä hankkeita. Näihin kuului muun muassa bahá'í-tiedotustoimiston avaaminen Geneveen vuonna 1925, *The Bahá'í World* -vuosikirjan julkaiseminen sekä asiantunneville bahá'ille esitetty kehotus tuoda bahá'í-opetusten näkökulma esiin suhteessa sen ajan ajatteluun maailman lukuisista pakottavista ongelmista. Yhdistyneiden kansakuntien muodostamisen jälkeen perustettiin Bahá'í International Community [Bahá'íden kansainvälinen yhteisö] vuonna 1948 kansalaisjärjestöksi, joka edusti bahá'í-yhteisöjä kautta maailman ja osallistui yhä tiiviimmin tuon kansainvälisen elimen työn eri osa-alueisiin. Tämä aloitti uuden kehitysvaiheen bahá'í-uskon jatkaessa yhteyksiään hallitukseen, maailmanlaajuisiin laitoksiin ja kansalaisyhteiskunnan toimijoihin kansainvälisellä tasolla. Suojelija ei antanut tämän toiminnan alueen millään tavoin jättää varjoonsa ensisijaista tarvetta opettaa uskoa, ja hän kannusti ystäviä tekemään Bahá'u'lláhin opetusten vaikutukset ympäröivälle yhteiskunnalle tutuiksi. Hän kirjoitti eräälle kansalliselle yhteisölle: ”Tämä kehityskulku tähtää bahá'í-hallintojärjestyksen rakenteen vahvistamiseen ja sen pohjan laajentamiseen, ja sen rinnalla tulisi päättäväisesti pyrkiä” luomaan entistä läheisemmät suhteet

muiden muassa ”yhteiskunnallisiin mielipidevaikuttajiin”. Hän painotti pikemminkin yhteistoimintaa kuin liittoutumista ja kehotti uskovia olemaan ryvettymättä minkäänlaiseen poliittiseen toimintaan osallistumisen takia, ja hän kannusti heitä toimimaan yhteiskunnallisten kysymysten parissa työskentelevien samanmielisten järjestöjen kanssa ja tekemään niille tutuiksi bahá’i-uskon tavoitteet ja päämäärät, muun muassa maailmanrauhan saavuttamista koskevat opetukset.

Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston perustamisen jälkeen osallistumista yhteiskunnalliseen keskusteluun laajennettiin entisestään. Kun ajankohta oli sopiva, Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto teki itse bahá’i-uskon periaatteita laajalti tunnetuiksi, kuten maailman kansoille osoittamassaan sanomassa Lupaus maailmanrauhasta. Bahá’í International Community [Bahá’iden kansainvälinen yhteisö] vahvisti asemaansa Yhdistyneissä kansakunnissa ja onnistui lopulta 1970-luvulla solmimaan aiempaa virallisemmat suhteet moniin YK:n erityisjärjestöihin. Se julkaisi lausuntoja kansainvälisistä kysymyksistä ja antoi ainutlaatuisen tilaisuuden yhteistyölle niin hallitusten kuin kansalaisjärjestöjen kanssa. Sen yhteistyökumppanit näkivät, ettei sillä ollut mielessään oman etunsa ajaminen vaan se työskenteli kaikkien kansojen hyvinvoinnin eteen, ja niinpä sen rooli useissa kansainvälisissä kokouksissa oli rakentava, näiden joukossa ympäristö- ja kehityskonferenssi Rio de Janeirossa, maailmankonferenssi naisten aseman edistämiseksi Pekingissä, maailman sosiaalisen kehityksen huippukokous Kööpenhaminassa ja Millennium Forum -kokous New Yorkissa. Iranin vallankumouksen jälkeen, bahá’iden vainojen alettua siellä uudelleen monilla kansallisilla yhteisöillä oli syy luoda entistä kiinteämpi keskusteluyhteys useiden kansallisten ja kansainvälisten laitosten ja elimien kanssa. Siksi ne perustivat kansallisia ulkoasiaintoimistoja lujittamaan kansainvälisen tason ponnistuksia bahá’i-uskon puolustamiseksi.

Kahdennenkymmenennenensimmäisen vuosisadan alkaessa Jumalan asian elimellinen edistyminen oli jo luonut olosuhteet, jotka mahdollistivat entistä järjestelmällisemmän osallistumisen yhteiskunnassa käytävään keskusteluun. Kansainvälisillä ja kansallisilla bahá’i-verkkosivuilla esitettiin aiempaa huomattavasti enemmän bahá’i-opetuksia monista eri aiheista. Luotiin Institute for Studies in Global Prosperity [Maailman hyvinvoinnin tutkimuslaitos] tutkimaan Bahá’u’lláhin opetusten vaikutusta pakottaviin yhteiskunnallisiin ongelmiin. Ajan mittaan se alkoi järjestää seminaareja, joiden tavoite on kehittää yliopistoissa opiskelevien bahá’iden ymmärrystä ja kasvattaa heidän kyvykkyyttään. Bahá’í International Communityn [Bahá’iden kansainvälisen yhteisön] aluksi New Yorkiin ja Geneveen keskittynyt työ ulotettiin Addis Abebassa, Brysselissä ja Jakartassa toimiviin alueellisiin keskuksiin. Kansallisella tasolla ulkoasiaintoimistot oppivat yhä paremmin, miten osallistua yhteisöjensä edustajina tiettyihin kansallisiin keskusteluihin järjestelmällisellä tavalla. Eri maissa käytyjen perinpohjaisten keskustelujen aiheita olivat naisten aseman parantaminen, uskonnon tehtävä yhteiskunnassa, nuorten henkinen ja moraalinen voimaantuminen, oikeudenmukaisuuden edistäminen ja yhteisöllisyyden vahvistaminen. Tällä hetkellä Bahá’i-maailmankeskuksessa toimiva Office of Public Discourse [Julkisen keskustelun toimisto] edistää maailmanlaajuisia oppimisprosessia, joka perustuu kokemuksiin osallistumisesta tällaisiin kansallisiin keskusteluihin. Ystävät oppivat ruohonjuuritasolla naapurustoissa ja kylissä sekä ammatissaan ja muissa vuorovaikutustilanteissa, joissa he henkilökohtaisesti ovat mukana, kertomaan bahá’i-kirjoitusten sisältämistä ajatuksista edistääkseen osaltaan oman maansa asukkaiden ajattelun ja toiminnan kehittämistä, jota rakentavan muutoksen aikaan saaminen vaatii.

Osallistuminen kaikilla näillä yhteiskunnan tasoilla on yhä pakottavampaa, kun vanhan maailmanjärjestyksen hajoamiskehitys kiihtyy ja keskustelu muuttuu yhä karkeammaksi ja kärjistyneemmäksi, mikä johtaa siihen, että keskenään kilpailevien, ihmiskuntaa jakavien

kuppikuntien ja aatteiden välinen taistelu pääsee voimistumaan. Koska bahá'it ymmärtävät, että Bahá'u'lláhin ennakoima täydellinen muutos vaatii kaikkien osallistumista, he pyrkivät työskentelemään niiden lukuisien myötämielisten ihmisten ja järjestöjen kanssa, jotka tavoittelevat samoja päämääriä. Tällaisen yhteistyön puitteissa ystävät kertovat Bahá'u'lláhin opetuksista saaduista oivalluksista sekä omista yhteisö rakentamisen hankkeistaan saamistaan käytännön opeista, ja samaan aikaan he oppivat yhteistyökumppaneidensa kokemuksesta. Yksilöiden, yhteisöjen ja sekä kansalaisjärjestöjen että valtiollisten järjestöjen kanssa työskennellessään ystävät tiedostavat itse sen, että keskustelu monista yhteiskunnallisista ongelmista saattaa muuttua riittäväksi tai kietoutua poliittisiin pyrkimyksiin. Kaikissa tilanteissa, joissa bahá'iden yhteistyö ympäröivän yhteiskunnan kanssa syvenee, he pyrkivät pitämään yllä yhteisymmärrystä ja ajatuksen ykseyttä sekä edistämään yhteistyötä ja ratkaisujen etsimistä yhdessä ihmiskunnan pakottaviin ongelmiin. Heille ne keinot, joilla tarkoitus saavutetaan, ovat yhtä tärkeitä kuin itse tarkoitus.

Kun yhä laajempi osallistuminen ympäröivän yhteiskunnan elämään alkoi juurtua bahá'í-yhteisöihin kautta maailman, se kehittyi alkuvaiheessa rinta rinnan opetustyön ja hallinnon kehittymisen kanssa. Kuitenkin viime vuosikymmeninä yhteiskunnalliseen toimintaan ryhtyminen ja yhteiskunnalliseen keskusteluun osallistuminen on selkeästi muuttunut yhdenmukaiseksi laajentamis- ja lujittamistyön kanssa, kun ystävät ovat yhä enemmän soveltaneet niihin maailmanlaajusten suunnitelmien käsitteellisen toimintamallin mukaisia tekijöitä. Seuduillaan uurastaessaan ystävät joutuvat vääjäämättä mukaan heitä ympäröivän yhteiskunnan elämään, ja kasvuun ja yhteisö rakentamiseen tähtäävää toimintaa vauhdittava oppimisprosessi ulottuu kattamaan yhä laajemman toiminnan kirjon. Yhteisön elämässä tulee entistä luonteenomaisemmaksi olla mukana edistämässä aineellista, yhteiskunnallista ja henkistä edistystä, kun ystävät jalostavat kykyään ymmärtää heitä ympäröivän yhteiskunnan oloja, luovat tiloja, joissa voidaan tutkia Bahá'u'lláhin ilmoituksen ja soveltuvien inhimillisten tiedonalojen sisältämiä ajatuksia, käyttää oivaltamaansa käytännön ongelmien ratkaisemiseksi ja kasvattaa kyvykkyyttä uskovien joukossa ja ympäröivässä yhteiskunnassa. Toiminnan eri alueiden tällä tavoin ripeästi yhtenäistettyä olennaisimpien ruohonjuuritason yhteiskunnallisten ja taloudellisten kehityshankkeiden lukumäärä kasvoi vuoden 1990 muutamasta sadasta useisiin tuhansiin vuoteen 2000 ja kymmeneen tuhansiin vuoteen 2021 mennessä. Bahá'iden osallistuminen yhteiskunnalliseen keskusteluun on otettu vastaan erittäin myönteisesti lukemattomissa yhteyksissä naapurustoista kokonaisesti maihin asti, kun hajottavien voimien toiminnan aiheuttamien moninaisten ongelmien hämmentämä ja jakama ihmiskunta hanakasti etsii uutta näkemystä. Mieli pidevaikuttajat kaikilla yhteiskunnan tasoilla yhdistävät bahá'í-yhteisön yhä useammin tuoreisiin ajatuksiin ja näkökulmiin, joita aina vaan eripuraisempi ja häiriintyneempi maailma kipeästi kaipaa. Bahá'í-uskon yhteiskuntaa rakentava voima, joka muotoutumisen ajan ensimmäisen vuosisadan alussa oli enimmäkseen piilevä, on nyt tullut yhä selvemmin näkyväksi maassa toisensa jälkeen. Tämän yhteiskuntaa rakentava voiman vapautuminen maailmanlaajuisesti on uudenlaisen tietoisuuden sekä yksilöiden, yhteisöjen ja laitosten uudenlaisen oppimiskyvyn ansiota, ja sen on määrä olla jumalallisen suunnitelman kehkeytymisen nykyisen vaiheen ja useiden seuraavien vaiheiden tunnusmerkki.

Bahá'í-maailmankeskuksen kehittyminen

Bahá'í-uskon kasvun ja hallinnon kehkeytymisen rinnalla myös Bahá'í-maailmankeskus kehittyi yhtä lailla merkittävästi muotoutumisen ajan ensimmäisen vuosisadan aikana, ja alkusysäyksenä sen käynnistymiselle oli yksi peruskirjoista, Bahá'u'lláhin Karmelin muistio. Vuorovaikutus kolmeen peruskirjaan liittyvien kehityskulkujen välillä on jo mainittu. Niistä

yksi on bahá'í-maailman hallinnollisen keskuksen laitosten ja elimien synty. Tämän lisäksi voidaan nyt tarkastella sen henkisen keskuksen kehittymistä.

Kun Bahá'u'lláh jätti jalanjälkensä 'Akkán rantaan, alkoi Hänen lähetystehtävänsä käännteentekevä vaihe. Sotajoukkojen Herra ilmaantui Pyhään maahan. Profeettojen kielet olivat ennalta tienneet Hänen tulostaan tuhansia vuosia aikaisemmin. Tuon ennustuksen täyttymiseen ei kuitenkaan vaikuttanut Hänen oma tahtonsa, vaan se oli vääjäämätön tulos vainosta, jota Hän kärsi vannoutuneiden vihollistensa kourissa ja joka huipentui Hänen karkotukseensa. Hän kirjoitti eräessä muistiossa: ”Saavuttuamme perille Meidät toivotettiin tervetulleeksi valon lipuin, jolloin Hengen ääni huudahti ääneen sanoen: 'Pian värvätään kaikki maan päällä asuvat näiden lippujen alle'. ”Tuon maan henkistä väkevyyttä vahvasti mittaamattomasti se, että Hän oleskeli siellä ja että sinne haudattiin Hänen pyhät jäännöksensä ja pian sen jälkeen Hänen edeltäjänsäkin, joka itsekkin oli Jumalan ilmaisija. Nyt se on kiintopiste, joka vetää puoleensa jokaisen bahá'ín sydäntä, heidän rukoustensa polttopiste, jokaisen pyhiinvaellukselle kaipaavan määränpää. Bahá'iden pyhät paikat ottavat iloiten vastaan Pyhän maan kansat ja toden totta kaikkien maiden kansat. Ne ovat kallisarvoinen haltuumme uskottu aarre, jota varjelemme koko ihmiskuntaa varten.

Bahá'iden ote uskonsa henkisestä keskuksesta oli kuitenkin kovin heikko sankaruuden ajan päättyessä ja vielä monta vuotta sen jälkeen. Kuinka vaikeaa 'Abdu'l-Bahán oli ajoittain edes lausua rukouksia Isänsä leposijalla! Kuinka hirveä oli hänen tilanteensa, kun häntä aiheetta syytettiin kapinasta, koska hän oli pystyttänyt rakennuksen, johon laskettiin lepoon Bahá'u'lláhin määräyksen mukaisesti Bábin maalliset jäännökset niiden tehtyä pitkän matkan Hänen marttyyrikuolemansa sijoilta. Vaarallinen ja epävarma tilanne Bahá'í-maailmankeskuksessa jatkui Suojelijan toimikaudella, mikä tuli ilmeiseksi, kun liitonrikkokat anastivat Bahá'u'lláhin hautapyhäkön avaimet pian sen jälkeen, kun hän oli alkanut hoitaa tehtävänsä. Niinpä Shoghi Effendin ensimmäisiä ja tärkeimpiä velvollisuuksia olivat kaksoishautapyhköiden ja bahá'iden muiden pyhien paikkojen suojeleminen ja varjeleminen, laajentaminen ja kaunistaminen, mitä hän jatkoi koko toimikautensa ajan. Tämän tavoitteen saavuttaakseen hänen piti löytää tiensä Pyhän maan sekasortoisen muutosvaiheen läpi – mukaan lukien maailmantalouden häiriötila, sota, toistuvasti vaihtuva poliittinen valta ja yhteiskunnallinen epävakaus – ja samaan aikaan pitää yllä pysyviä bahá'í-periaatteita toveruudesta kaikkien kansojen kanssa ja laillisen valtiiovallan kunnioittamisesta, kuten 'Abdu'l-Bahá häntä ennen. Oli aika, kun hän joutui jopa harkitsemaan Bahá'u'lláhin maallisten jäännösten siirtämistä sopivaan paikkaan Karmelille, jotta niitä varmasti voitaisiin suojella. Hän pysyi sinnikkäästi Haifassa läpi sekasorron ja taistelujen ajan silloinkin, kun hän käski pientä paikallisten uskovien joukkoa hajaantumaan maailman muihin osiin. Tämä rasittava velvoite, jonka hän kuitenkin hoiti väsymättömästi, jatkui hänen viime päiviinsä saakka, jolloin viranomaiset lopulta tunnustivat Bahá'u'lláhin hautapyhäkön bahá'í-pyhäpaikaksi ja bahá'í-maailma saattoi viimein vapaasti varjella ja kaunistaa pyhintä paikkaansa.

Osana ponnisteluitaan ostaa, entistää ja turvata bahá'í-uskon pyhät paikat Suojelija laajensi merkittävästi tonttia Bahjíssa sijaitsevan hautapyhäkön ja kartanon ympärillä ja pani alkuun sen, mistä lopulta tuli laaja muotopuutarha. Jumalan vuorella hän sai päätökseen 'Abdu'l-Bahán aloittaman Bábin hautapyhäkön rakentamisen, joka oli pitkään viivästynyt. Hän lisäsi siihen kolme huonetta, loi sen pylväskäytävän, pystytti sen kultaisen kupolin ja ympäröi sen vehreydellä. Hän luonnosteli ”laajan kaaren, jonka äärelle maailman bahá'í-hallintojärjestyksen rakennukset” oli määrä rakentaa, pystytti tuon kaaren toiseen päähän sen ensimmäisen rakennuksen, kansainvälisen arkistorakennuksen, ja sijoitti sen sydämeen Suurimman pyhän lehvän, hänen veljensä ja heidän äitinsä leposijat. Suojelijan työtä

maailmankeskuksen kehittämiseksi jatkettiin Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston ohjauksessa. Lisää maata ja pyhiä paikkoja hankittiin ja kaunistettiin, kaaren rakennukset pystytettiin ja terassit jatkettiin ulottumaan Karmelin juurelta sen huipulle asti, minkä ‘Abdu’l-Bahá ennakoi ja Suojelija aloitti. Ennen muotoutumisen ajan ensimmäisen vuosisadan loppua Bábin hautapyhäkön vieressä olevaa tonttia oli laajennettu yli 170 000 neliometriin kun taas tonttien vaihtokauppojen ja ostojen ketjulla oli kasvatettu Bahá’u’lláhin hautapyhäkköä ympäröivän tontin koko noin 4 000:sta yli 450 000 neliometriin. Vuonna 2019 ‘Akkáhan Ridván-puutarhan lähelle alettiin rakentaa hautapyhäkköä, joka tulee palvelemaan ‘Abdu’l-Bahán arvolle sopivana viimeisenä leposijana.

Tämän vuosisadan aikana myös bahá’i-hallinnon keskusta on kehitetty kiihtyvään tahtiin. Monen vuoden ajan toimikautensa alussa Suojelija kaipasi kyvykkäitä auttajia avukseen, mutta bahá’i-maailma oli silloin liian pieni antamaan tarvittavaa tukea. Yhteisön kasvaessa Oikeusneuvosto pystyi kuitenkin yhä paremmin hyödyntämään jatkuvaa vapaaehtoisten virtaa perustaakseen nopeasti kasvavalle bahá’i-uskolle elintärkeitä osastoja ja elimiä palvelemaan sekä Bahá’i-maailmankeskuksen että eri puolilla maailmaa lukumäärältään moninkertaistuvien yhteisöjen tarpeita. Kysymykset ja neuvot, oivallukset ja ohjaus, vierailijat ja pyhiinvaeltajat virtaavat nyt tauotta maapallon kaikkien osien ja bahá’i-maailman sydämen välillä. Vuonna 1987 vuosikymmenten käänteiden ja epätietoisuuden jälkeen Shoghi Effendin kauan sitten aloittama kärsivällinen työ hyvien suhteiden luomiseksi Israelin viranomaisiin huipentui siihen, että Bahá’i-maailmankeskuksen asema Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston johdolla toimivana maailmanlaajuisen bahá’i-yhteisön henkisenä ja hallinnollisena keskuksena tunnustettiin virallisesti.

Yksilöiden, yhteisöjen ja laitosten väliset suhteet ovat kehittyneet ajan mittaan, nojanneet aikaisempiin saavutuksiin ja nousseet kohtaamaan uusia haasteita, ja aivan samaa voidaan sanoa myös Bahá’i-maailmankeskuksesta ja sen suhteesta bahá’ihin kaikkialla maailmassa. Henkisen ja hallinnollisen keskuksen sekä bahá’i-maailman kehityksen välistä läheistä ja erottamatonta kytköstä kuvattiin osuvasti sanomassamme 24. toukokuuta 2001, jonka osoitimme uskoville, jotka olivat kokoontuneet Karmelin hankkeiden valmistumista juhlistaviin tapahtumiin: ”Ylväät rakennukset, jotka nyt sijaitsevat Shoghi Effendin niille piirtämällä kaarella Jumalan vuoren rinteellä, sekä Bábin hautapyhäkön sisäänsä sulkeva suurenmoisten puutarhaterassien portaikko ilmentävät ulkonaisesti sitä valtavaa voimaa, joka elähdyttää Jumalan asiaa, jota me palvelemme. Ne ovat ajaton todiste siitä, että Bahá’u’lláhin seuraajat ovat onnistuneet luomaan pohjan maailmanlaajuiselle yhteisölle, joka on kaikkien ihmisrotua jakavien erimielisyyksien yläpuolella, ja synnyttäneet tämän yhteisön elämää muovaavan ainutlaatuisen ja rikkomattoman hallintojärjestyksen tärkeimmät laitokset. Karmelin kokeman muodonmuutoksen myötä bahá’i-asia nousee näkyväksi ja väkeväksi todellisuudeksi maailmannäyttämöllä, niiden voimien polttopisteeksi, jotka Jumalan säätämällä hetkellä saavat aikaan yhteiskunnan uudistumisen, sekä mystiseksi henkisen uudestisyntymisen lähteeksi kaikille, jotka sen puoleen kääntyvät.”

Näköala

Joitakin viikkoja ennen kuolemaansa ‘Abdu’l-Bahá oli kotonaan erään bahá’i-ystävän kanssa. ”Tule kanssani”, hän sanoi, ”niin voimme ihaila yhdessä puutarhan kauneutta.” Sitten hän totesi: ”Katso, mitä omistautumisen henki voi saavuttaa! Joitakin vuosia sitten tämä kukoistava paikka oli vain rökkiö kiviä, mutta nyt täällä vihannoivat lehdet ja kukat. On toiveeni, että kun minä olen mennyt, kaikki rakastetut nousisivat palvelemaan Jumalan asiaa ja

jos Jumala suo, niin on tapahtuva.” Hän lupasi, että ”ennen pitkää” ilmaantuvat ne, ”jotka tuovat maailmaan elämän.”

Kalliisti rakastetut ystävät! Muotoutumisen ajan ensimmäisen vuosisadan päättyessä bahá'í-maailma huomaa saaneensa sellaisia kykyjä ja voimavaroja, joita ‘Abdu’l-Bahán poismenon aikaan saattoi vain hämärästi kuvitella. Sukupolvi toisensa jälkeen on uurastanut, ja nyt on nostatettu ihmispaljous, joka ulottuu kaikkialle maapallolla – pyhittäytyneitä sieluja, jotka yhdessä rakentavat bahá'í-uskon hallintojärjestystä, levittävät sen yhteisöelämää entistä laajemmalle, syventävät sen vuorovaikutusta ympäröivän yhteiskunnan kanssa ja kehittävät sen henkistä ja hallinnollista keskusta.

Tämä lyhyt katsaus viimeksi kuluneisiin sataan vuoteen on kuvannut sitä, miten bahá'í-yhteisöstä on tullut uusi luomus sen pyrkiessä panemaan järjestelmällisesti toimeen nuo kolme jumalallista peruskirjaa, mitä ‘Abdu’l-Bahá osasi odottaa. Aivan kuten ihminen käy läpi ruumiillisen ja älyllisen kasvun ja kehityksen eri vaiheita, kunnes saavuttaa kypsyyden, niin myös bahá'í-yhteisön koko ja rakenne sekä ymmärrys ja näkemys kehittyvät elimellisellä tavalla, kun se ottaa lisää vastuuta ja vahvistaa yksilöiden, yhteisöjen ja laitosten välisiä suhteita. Kuluneen vuosisadan aikana bahá'í-yhteisön saavuttamat edistysaskeleet niin paikallisissa puitteissa kuin maailmanlaajuisessa mitassa ovat tehneet mahdolliseksi sen päämäärätietoisien toiminnan yhä laaja-alaisemmissa ponnisteluissa.

Kun sankaruuden aika päättyi, yhteisön eteen tuli peruskysymyksiä siitä, miten järjestää hallinnolliset asiansa, jotta se voisi vastata jumalallisen suunnitelman vaatimuksiin. Suojelija ohjasi ystäviä oppimaan, miten ratkaista nämä alkuvaiheen kysymykset, ja tämä tapahtumakulku huipentui alullaan olevissa kansainvälisissä rakenteissa, jotka olivat käytössä hänen kuolemansa aikaan. Tuona aikana kehitetyn kyvykkyyden ansiosta bahá'í-maailma pystyi käsittelemään koko joukon uusia kysymyksiä siitä, kuinka sen tulisi jatkaa bahá'í-uskon työtä entistä laajemmin ja monitahoisemmin Yleismaailmallisen Oikeusneuvoston ohjauksessa. Sitten taas uudelleen, kun useiden vuosikymmenten kuluessa oli saavutettu merkittävää edistystä, heräsi vieläkin enemmän kysymyksiä entistä suuremmista mahdollisuuksista Jumalan asian tulevalle suunnalle ennen nelivuotissuunnitelmaa, mikä asetti uuden haasteen uudelle kehitysjaksolle, joka keskittyi merkittävään edistymiseen joukkojen liittymisen prosessissa maailman kaikissa osissa. Juuri tämä kasvava kyky ratkaista monitahoisia kysymyksiä ja sitten ottaa käsiteltäviksi vielä monitahoisempia kysymyksiä on luonteenomaista bahá'í-uskon etenemistä vauhdittavalle oppimisprosessille. Niinpä on ilmeistä, että kehkeytyessään elimellisesti bahá'í-maailma kehittää jokaisen edistysaskeleen myötä uusia kykyjä ja uusia taitoja, joiden ansiosta se voi vastata entistä suurempiin haasteisiin pyrkiessään saavuttamaan Bahá'u'lláhin ihmiskunnalle antaman päämäärän. Ja niin on edelleen oleva maailman muutoksista ja myllerryksistä huolimatta vastoinkäymisten ja voittokulkujen kautta, monia odottamattomia käännteitä kohdaten, lukemattomien muotoutumisen ajan ja kultaisen ajan vaiheiden halki tämän uskontojärjestyksen loppuun saakka.

Muotoutumisen ajan ensimmäisen vuosisadan viimeisiin vuosiin mennessä oli muotoutunut yhteinen toimintakehys, josta on tullut keskeinen osa yhteisön työtä ja joka ohjaa ajattelua ja antaa muodon aina vain monitahoisemmalle ja tehokkaammalle toiminnalle. Tämä kehys kehittyy jatkuvasti kokemuksen karttuessa ja Oikeusneuvoston ohjauksessa. Tämän kehysten keskeiset tekijät ovat jumalallisen ilmoituksen henkiset totuudet ja peruseriaatteen. Muut ajattelua ja toimintaa myös edistävät tekijät liittyvät arvoihin, asenteisiin, käsitteisiin ja menetelmiin. Vielä on tekijöitä, jotka sisältävät eri tiedonaloilta saatuihin oivalluksiin perustuvaa ymmärrystä aineellisesta ja yhteisöllisestä maailmasta. Tässä jatkuvasti kehittyvässä

kehyksessä bahá'it oppivat, miten muuttaa Bahá'u'lláhin opetukset järjestelmällisesti toiminnaksi, joka toteuttaa Hänen ylevät tavoitteensa maailman uudistamiseksi. On mahdotonta yliarvioida tämän kasvaneen oppimiskyvyn merkitystä tai sen vaikutusta ihmiskunnan edistymiseen sen yhteiskunnallisen kehityksen nykyvaiheessa.

Kuinka paljon bahá'í-maailma onkaan saavuttanut! Kuinka paljon vielä onkaan tehtävää! Yhdeksänvuotissuunnitelma hahmottelee välittömästi käsillä olevat tehtävät. Painopistealueita ovat kasvuohjelmien moninkertaistaminen ja tehostaminen seuduilla kautta maailman sekä suunnitelman kolmen edistäjän yhteisin ponnistuksin saavutettava entistä suurempi eheys yhteisö rakentamisessa, yhteiskunnallisessa toiminnassa ja yleisesti käytäviin keskusteluihin osallistumisessa. Koulutusinstituuttia tullaan vahvistamaan edelleen ja se jatkaa kehittymistään koulutusjärjestönä, joka kehittää kyvykkyyttä palvella. Sen toinen toistaan seuraavien nuorten ihmisten joukkojen sydämiin istuttamia siemeniä tulevat ravitsemaan muutkin koulutusmahdollisuudet, jotta jokainen sielu voimaantuisi viemään osaltaan eteenpäin yhteiskunnallista edistystä ja hyvinvointia. Nuorten pyrkimyksiä tulee täydentämään naisten ennennäkemätön eteneminen koko maailmassa täysivaltaisiksi kumppaneiksi yhteisön asioiden hoitamisessa. Bahá'í-laitosten kyvykkyyttä tullaan vaalimaan kaikilla tasoilla ja erityistä huomiota kiinnitetään siihen, että perustetaan ja kehitetään paikallisia neuvostoja ja vahvistetaan niiden yhteyksiä ympäröivään yhteiskuntaan ja sen johtajiin. Yhteisön ajatusmaailmaa tullaan koulimaan kohti täsmällistä ja selkeää ajattelua, jota tarvitaan todistamaan Bahá'u'lláhin opetusten parantavan lääkkeen käyttökelpoisuus epäilevälle ihmiskunnalle. Kaikki nämä ponnistukset tulevat jatkumaan halki suunnitelmien sarjan, josta tulee peräti kokonaisuudeksi haaste, joka johdattaa bahá'í-maailman astumaan sen kolmannen vuosisadan kynnyksen yli.

Päättäväinen ponnistelu ymmärtää entistä syvällisemmin Bahá'u'lláhin opetuksia ja elää niiden mukaisesti yhdistyy osaksi Shoghi Effendin kuvaamaa, sitä mittavampaa hajoamisen ja yhdentymisen kahtalaista kehityskulkua. Nykyisen suunnitelmien sarjan tavoitteen saavuttaminen – bahá'í-uskon yhteiskuntaa rakentavan voiman vapauttaminen yhä suuremmassa määrin – vaatii kykyä tulkita yhteiskunnallista todellisuutta, kun yhteiskunta muuttuu näiden kahden kehityskulun mukaisesti ja ne muovaavat sitä.

Suunnaton määrä tuhoisia voimia ja tapahtumia, mukaan lukien ympäristön turmeltuminen, ilmastomuutos, pandemiat, uskonnon ja moraalien rappeutuminen, merkityksellisuuden ja identiteetin kadottaminen, totuuden ja järjen käsittämisen mureneminen, hillitön teknologia, ennakkoluulojen ja ideologisen kiistelyn kärjistyminen, laajalle levinnyt korruptio, poliittiset ja taloudelliset myllerrykset sekä sota ja kansanmurhat, on jättänyt jälkeensä verta ja tuskaa historian lehdille ja miljardien ihmisten elämään. Samaan aikaan on nähtävissä myös rakentavia suuntauksia, jotka antavat osansa siihen ”yleismaailmalliseen kuohuntaan”, joka Shoghi Effendin mukaan ”puhdistaa ja muokkaa ihmiskuntaa sen päivän odotuksessa, jolloin ihmisrodun yhtenäisyys on tunnustettu ja sen ykseys vakiinnutettu”. Maailmanlaajuisen yhteishengen leviäminen, entistä selvempi tietoisuus yleismaailmallisesta keskinäisestä riippuvuudesta, yksilöiden ja laitosten omaksuma yhteistoiminta ja kasvanut oikeudenmukaisuuden ja rauhan kaipuu ovat perinpohjaisesti muuttamassa ihmisten välisiä suhteita. Näin maailman matka kohti Bahá'u'lláhin tulevaisuudennäkemystä etenee lukemattomin haparoivin askelin, satunnaisesti odottamattomin harppauksin, ajoittain edistyksen joksikin aikaa pysähtyessä tai jopa taantuessa ihmiskunnan luodessa suhteita, jotka muodostavat yhdistyneen ja rauhanomaisen maailman perustan.

Maailmaa pieksävät hajottavat voimat eivät jätä bahá'í-yhteisöäkään rauhaan. Itse asiassa niistä näkyy merkkejä jokaisen kansallisen bahá'í-yhteisön historiassa. Siksi eri paikoissa ja eri aikoina jonkin yksittäisen yhteisön edistyminen on hidastunut salakavalien yhteiskunnallisten suuntausten vuoksi taikka vastustuksen takia vaikeutunut väliaikaisesti tai jopa tukahtunut. Ajoittaiset talouskriisit ovat supistaneet bahá'í-uskon ennestään rajallisia taloudellisia voimavaroja ja hankaloittaneet kasvu- ja kehityshankkeita. Maailmansodan vaikutukset lamaannuttivat joksikin aikaa useimpien yhteisöjen kyvyn panna toimeen järjestelmällisiä suunnitelmia. Maailman poliittisen kartan uuteen uskoon muokanneet mullistukset ovat luoneet esteitä joidenkin ihmisryhmien täysimääräiselle osallistumiselle Jumalan asian työhön. Uskontoon ja kulttuuriin kohdistuvat ennakkoluulot, joiden jo luultiin olevan väistymässä, ovat nousseet esiin ja uuteen raivoon. Bahá'ít ovat pyrkineet vastaamaan tällaisiin haasteisiin olemalla hellittämättömiä ja päättäväisiä. Kuitenkaan viimeksi kuluneen vuosisadan aikana ei ole nähty jalompaa vastausta niihin vihamielisiin voimiin, jotka ovat päässeet valloilleen Jumalan asian etenemistä vastaan, kuin Iranin bahá'íden antama.

Suojelijan toimikauden ensi vuosista asti jatkui Iranin bahá'íden koko sankarillisen ajan kärsimä vaino, kun väkivaltaisen tukahduttamisen aallot löivät tuon yhteisön yli, ja sen kiivaus lisääntyi Iranin vallankumouksesta johtuneista hyökkäyksistä ja järjestelmällisistä sortotoimista, jotka ovat jatkuneet tauotta tähän päivään asti. Kaikesta Iranin bahá'íden kokemasta huolimatta he ovat vastanneet siihen lannistumattoman rohkeasti ja sitkeän rakentavasti. He ovat ansainneet katoamattoman kunnian sellaisilla saavutuksilla kuten tuleville sukupolville koulutuksen taanneen Bahá'í Institute for Higher Educationin [Bahá'í-korkeakoulun] perustaminen, pyrkimykset muuttaa täysin oman maansa kansalaisten keskuudessa olevien oikeamielisten käsitykset, asuivatpa he omassa maassaan tai ulkomailla, ja ennen kaikkea se, miten he ovat kestäneet lukemattomia vääryyksiä, nöyryytyksiä ja kärsimyksiä suojellakseen uskontovereitaan, puolustaakseen Bahá'u'lláhin uskon rikkomattomuutta Hänen rakkaassa synnyinmaassaan ja turvatakseen sen säilymistä tuossa maassa sen kansalaisten hyväksi. Tällaiset horjumattoman lujuuden, pyhittäytyneen omistautumisen ja keskinäisen tuen ilmaukset ovat välttämättömiä opetuksia siitä, miten bahá'í-maailman täytyy vastata tulevana vuosina odotettavissa olevaan tuhoavien voimien vahvistumiseen.

Yhdistävien ja hajottavien kehityskulkujen vuorovaikutuksen luoma perimmäinen haaste on siinä, miten pitää kiinni Bahá'u'lláhin kuvaamasta todellisuudesta ja Hänen opetuksistaan ja samaan aikaan vastustaa kiistanalaisten ja kärjistävien väittelyiden sekä valheellisten ratkaisujen houkutusta, jotka kuvastavat hukkaan heitettyjä yrityksiä määrittellä ihmisen omin olemus ja yhteiskunnallinen todellisuus ihmisten rajoittuneiden käsitysten, aineellisten elämänkatsomusten ja keskenään kilpailevien tunteenomaisten käsitysten kautta. ”Kaikkietävän lääkärin sormi on ihmiskunnan valtimolla. Hän toteaa sairauden ja määrää erehtymättömässä viisauksensa parannuskeinon”, Bahá'u'lláh toteaa. ”Voimme helposti huomata, miten koko ihmissuku on suurten, arvaamattomien ahdistusten saartamana.” Hän kuitenkin lisää: ”Ne, jotka ovat omahyväisyytensä huumassa, ovat tunkeutuneet ihmiskunnan ja erehtymättömän Jumalallisen lääkärin väliin. Katsokaa, miten he ovat juoniensa verkkoon kietoneet kaikki ihmiset, itsensä mukaan luettuna.” Jos bahá'ít sotkeutuvat keskenään kiistelevien kansojen petollisiin uskomuksiin, jos he mukautuvat itsekeskeistä ja omia etujaan ajavaa aikakautta määrittäviin arvoihin, asenteisiin ja käytäntöihin, ihmiskunnan ahdingostaan pelastamiseen tarvittavien voimien vapautuminen viivästyy ja estyy. Pikemminkin, kuten Suojelija selittää, ”Bahá'u'lláhin nousevan maailmanjärjestyksen verrattomien rakentajien on yllettävä sankaruuden ylevämpiin korkeuksiin, kun ihmiskunta syöksyy syvemmälle epätoivoon, alennukseen, epäsopuun ja ahdinkoon. Puskekoot he kohti tulevaisuutta luottaen

levollisesti siihen, että heidän mahtavimpien ponnistustensa hetken ja tilaisuuden heidän oivallisimmille uroteoilleen täytyy osua yhteen sen maailmanlopun mullistuksen kanssa, joka on merkinä ihmiskunnan nopeasti kurjistuvan kohtalon alimmasta alhosta.”

Kukaan ei pysty ennakoimaan tarkasti, minkä suuntainen näiden tuhoavien voimien kulku on oleva, millaiset väkivaltaiset mullistukset tänä tuskaisena aikana ihmiskunta vielä ahdistavat tai millaisia esteitä ja mahdollisuuksia voi ilmaantua, kunnes tämä kehityskulku saavuttaa huippunsa sen suuren rauhan tuloon, joka on merkinä sen vaiheen saavuttamisesta, jolloin kansat tunnustavat ihmiskunnan ykseyden ja yhtenäisyyden ja ”luopuvat sota-aseista ja ottavat käyttöön keinot koko maailman rakentamiseksi uudelleen”. Yksi on kuitenkin varmaa: Myös rakentava kehityskulku nopeutuu, ja se punoo yhteen entistä tiukemmin niiden pyrkimykset, jotka opettelevat toteuttamaan Bahá'u'lláhin opetuksia sellaisten yhteiskunnassa toimivien kanssa, jotka tavoittelevat oikeudenmukaisuutta ja rauhaa. Kirjassaan *The Advent of Divine Justice* Shoghi Effendi selitti Amerikan bahá'ille, että koska heidän yhteisönsä oli kooltaan vähäinen ja sen vaikutusvalta rajallinen, heidän tuli keskittyä tuolloin yhteisönsä omaan kasvuun ja kehittymiseen sen opetellessa samalla soveltamaan bahá'í-opetuksia. Hän kuitenkin lupasi, että tulisi aika, jolloin heitä pyydetäisiin kutsumaan maansa asukkaat mukaan toimintaan, jossa työskenneltäisiin kansakuntansa tervehdyttämisen ja uudistamisen hyväksi. Tuo aika on nyt tullut. Eikä se ole tullut vain Amerikan bahá'ille vaan maailman bahá'ille, kun bahá'í-uskolla luontaista yhteiskuntaa rakentavaa voimaa vapautuu yhä suuremmassa määrin.

Tällaisen voiman vapautuminen vaikuttaa tuleviin vuosikymmeniinkin. Jokaisella kansalla ja jokaisella maalla on oma osansa annettavana ihmisyyhteisön perinpohjaisen uudelleen rakentamisen seuraavassa vaiheessa. Kaikilla on ainutlaatuisia oivalluksia ja kokemuksia, joita he voivat antaa yhdistyneen maailman rakentamiseksi. On myös ystävien velvollisuus Bahá'u'lláhin elvyttävän sanoman viestinviejinä auttaa eri paikkojen väestöä vapauttamaan piilevät voimavaransa, jotta he voivat saavuttaa korkeimmat pyrkimyksensä. Näin toimiessaan ystävät kertovat tätä kallisarvoista sanomaa muille, tekevät kaikkensa osoittaakseen jumalallisen parannuskeinon tehon yksilöiden ja yhteisöjen elämässä ja työskentelevät kaikkien niiden kanssa, jotka kunnioittavat samoja arvoja ja pyrkimyksiä ja jakavat ne. Kun he tekevät näin, Bahá'u'lláhin tulevaisuudennäkemykset yhdistyneestä maailmasta avaa lupaavan ja selkeän suunnan kansoille, joiden tietoisuus on vääristynyt maailmassa vallalla olevan sekasorron vuoksi, sekä rakentavan tien yhteistyölle etsittäessä ratkaisuja pitkäaikaisiin yhteiskunnallisiin epäkohtiin. Kun bahá'í-uskon henki leviää yhä laajemmalle sydäimestä sydämeen ja näin sytyttää rakkauden ja lujittaa ihmiskunnan yhteistä perimmäistä olemusta yhtenä kansana, se iskostaa ihmisiin vilpittömän ja tunnollisen ajatuksen kansalaisvelvollisuudesta ja antaa heidän tarmolleen uuden suunnan kohti pyyteetöntä palvelua yhteiseen hyvään pyrkimiseksi maailmallisen vallan tavoittelun sijasta. Eri paikkojen väestö ottaa yhä laajemmin käyttöön neuvottelun, toiminnan ja pohdinnan menetelmän korvaamaan loputtoman kilpailun ja kiistelyn. Yksilöt, yhteisöt ja laitokset erilaisissa yhteiskunnissa yhä useammin saattavat ponnistuksensa yhteisen päämäärän hyväksi sopusointuun päästäkseen nurkkakuntaisesta kilpailuhenkisyydestä, ja ihmiskunnan edistykselle ja hyvinvoinnille välttämättömät henkiset ja moraaliset ominaisuudet juurtuvat ihmisten luonteenlaatuun ja yhteiskunnan toimintatapoihin.

Maailma todellakin kulkee kohtaloaan kohden. Bahá'u'lláhin asian edetessä muotoutumisen ajan toiselle vuosisadalle innoittukaamme rakastetun Suojelijan sanoista, jonka käsi ohjasi peruuttamattomasti kulunutta vuosisataa. Kirjoittaessaan vuonna 1938 jumalallisen suunnitelman ensimmäisen vaiheen toteutuksesta hän sanoi: ”Edellytykset, jotka kaikkivaltias Kaitselmukselle on sille suonut, epäilemättä antavat sen edistäjille tilaisuuden saavuttaa

päämääränsä. Paljon riippuu kuitenkin siitä, missä hengessä ja millä tavalla tuo tehtävä suoritetaan. Ne, jotka uurastavat Korkeimman nimen kunniaksi – – voivat näkemyksensä kirkkaudella ja varmuudella, uskonsa turmeltumattomalla elinvoimaisuudella, luonteensa tinkimättömyydellä, päättäväisyytensä järkähtämättömyydellä, tavoitteidensa ja päämääränsä verrattomalla oivallisuudella sekä saavutustensa ainutlaatuisella laajuudella parhaiten osoittaa näköalattomalle, vakaumuksettomalle ja levottomalle yhteiskunnalle, johon he kuuluvat, kykynsä tarjota sen jäsenille turvasataman, kun heidän kohtalonsa hetki koittaa. Silloin ja vasta silloin tämä hento taimi, joka on istutettu Jumalan määräämän hallintojärjestyksen hedelmälliseen maaperään ja joka saa pontta sen laitosten elävästä toiminnasta, on kantava kallisarvoisimman ja ennalta säädetyin hedelmänsä.”

[allekirjoitus: Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto]